

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2023. gada 20. decembrī*

Ekonomikas un monetārā politika – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – Vienotās noregulējuma valdes (VNV) lēmums par 2021. gada *ex ante* iemaksu aprēķinu – Pienākums norādīt pamatojumu – Labas pārvaldības princips – Efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips – Iebilde par prettiesiskumu – Sprieduma iedarbības laikā ierobežojums

Lietā T-383/21

La Banque postale, Parīze (Francija), ko pārstāv *A. Gosset-Grainville* un *M. Trabucchi*, *avocats*,
prasītāja,

pret

Vienoto noregulējuma valdi (VNV), ko pārstāv *J. Kerlin*, *C. De Falco* un *C. Flynn*, pārstāvji, kuriem palīdz *H.-G. Kamann*, *F. Louis*, *P. Gey* un *V. Del Pozo Espinosa de los Monteros*, advokāti,
atbildētāja,

ko atbalsta:

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *J. Etienne*, *O. Denkov* un *M. Menegatti*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *E. d’Ursel*, *A. Westerhof Löfflerová* un *J. Bauerschmidt*, pārstāves,

un

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Triantafyllou*, *A. Nijenhuis* un *A. Steiblyté*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *A. Kornezovs* [*A. Kornezov*], tiesneši *G. De Bāre* [*G. De Baere*], *D. Petrliks* [*D. Petrлік*] (referents), *K. Kečmārs* [*K. Kecsmár*] un *S. Kingstone* [*S. Kingston*],

* Tiesvedības valoda – franču.

sekretāre: S. Junda [*S. Junda*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc tiesas sēdes 2023. gada 10. martā

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Prasītāja *La Banque postale* ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, lūdz atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2021. gada 14. aprīļa Lēmumu SRB/ES/2021/22 par 2021. gada *ex ante* iemaksu aprēķinu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

I. Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Prasītāja ir Francijā reģistrēta kredītiestāde.
- 3 Ar apstrīdēto lēmumu VNV, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 70. panta 2. punktu, “iestādēm”, uz kurām attiecas šīs regulas 2. pants kopsakarā ar tās 67. panta 4. punktu (turpmāk tekstā – “iestādes”), tostarp prasītājai, noteica *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) (turpmāk tekstā – “*ex ante* iemaksas”) par 2021. gadu (turpmāk tekstā – “2021. gada iemaksu periods”).
- 4 Ar 2021. gada 28. aprīļa paziņojumu *Autorité de contrôle prudentiel et de résolution* [Prudenciālās uzraudzības un noregulējuma iestāde] (ACPR, Francija) – valsts noregulējuma iestāde Regulas Nr. 806/2014 3. panta 1. punkta 3. apakšpunkta izpratnē – pieprasīja prasītājai veikt *ex ante* iemaksu par 2021. gada iemaksu periodu, kuru attiecībā uz to bija noteikusi VNV.

II. Apstrīdētais lēmums

- 5 Apstrīdētais lēmums sastāv no pamatdaļas, kurai pievienoti trīs pielikumi.
- 6 Apstrīdētā lēmuma pamatdaļā ir aprakstīta metodika, saskaņā ar kuru visām “iestādēm” tiek aprēķinātas *ex ante* iemaksas par 2021. gada iemaksu periodu.
- 7 Konkrētāk, minētā lēmuma 5. iedaļā VNV noteica gada mērķapjomu par 2021. gada iemaksu periodu (turpmāk tekstā – “gada mērķapjoms”), kas minēts Padomes Īstenošanas regulas (ES) 2015/81 (2014. gada 19. decembris), ar ko nosaka vienādus Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 piemērošanas nosacījumus attiecībā uz *ex ante* iemaksām vienotajā noregulējuma fondā (OV 2015, L 15, 1. lpp.), 4. pantā.
- 8 VNV paskaidroja, ka šis noteiktais gada mērķapjoms atbilst vienai astotdaļai no 1,35 % no visu “iestāžu” segto noguldījumu kopsummas vidējā apjoma 2020. gadā, ko aprēķina pa ceturkšņiem (turpmāk tekstā – “segto noguldījumu vidējais apjoms 2020. gadā”), balstoties uz informāciju, ko

bija sniegušas noguldījumu garantiju sistēmas atbilstoši Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.), 16. pantam.

- 9 Apstrīdētā lēmuma 6. iedaļā VNV aprakstīja metodi, kas izmantojama, lai aprēķinātu 2021. gada *ex ante* iemaksas. Šajā ziņā minētā lēmuma 59. punktā tā precizēja, ka 13,33 % no *ex ante* iemaksām par šo periodu aprēķināti, balstoties uz “valsts bāzi”, proti, balstoties uz informāciju, ko sniegušas attiecīgās iesaistītās dalībvalsts teritorijā darbības atļauju saņēmušās “iestādes” (turpmāk tekstā – “valsts bāze”) atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 103. pantam un Deleģētās regulas 2015/63 4. pantam. Atlikušās *ex ante* iemaksas (tas ir, 86,67 %) tika aprēķinātas atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 69. un 70. pantam un Īstenošanas regulas 2015/81 4. pantam, balstoties uz “banku savienības bāzi”, proti, balstoties uz informāciju, ko sniedza visas “iestādes”, kurām darbības atļauja piešķirta kādā no Vienotajā noregulējuma mehānismā (VNM) iesaistītajām dalībvalstīm (turpmāk tekstā attiecīgi – “savienības bāze” un “iesaistītās dalībvalstis”).
- 10 Pēc tam VNV tādām “iestādēm” kā prasītāja *ex ante* iemaksas aprēķināja šādos galvenajos posmos.
- 11 Pirmajā posmā VNV atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktam aprēķināja katras “iestādes” gada pamatiemaksu, kuras apmēru nosaka proporcionāli tam, kāds ir “iestādes” saistību apmērs, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu “iestāžu”, kurām ir piešķirta atļauja iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējo saistību apmēru, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus. Saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktu no “iestādes” kopējām saistībām, kas ir jāņem vērā, nosakot šo iemaksu, VNV izslēdza dažus saistību veidus.
- 12 *Ex ante* iemaksu aprēķināšanas otrajā posmā VNV gada pamatiemaksu pielāgoja attiecīgās “iestādes” riska profilam atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunktam. Šo riska profilu tā izvērtēja, pamatojoties uz Deleģētās regulas 2015/63 6. pantā minētajiem četriem riska pilāriem, ko veido riska rādītāji. Lai klasificētu “iestādes” atbilstoši to riska līmenim, VNV vispirms atbilstoši šīs deleģētās regulas I pielikuma “2. solis” 3. punktam attiecībā uz katru 2021. gada iemaksu periodam atbilstošo riska rādītāju noteica intervālus (grozus), kuros sagrupēja “iestādes”. Attiecībā uz katru riska rādītāju “iestādēm”, kas ietilpa vienā un tajā pašā grozā, tika attiecināts viens kopīgs rādītājs – tā sauktais “diskretizētais rādītājs”. VNV aprēķināja attiecīgās “iestādes” riska korekcijas reizinātāju (turpmāk tekstā – “korekcijas reizinātājs”), apvienojot katra riska rādītāja diskretizētos rādītājus. “Gada pamatiemaksu, kas pielāgota [minētās “iestādes”] riska profilam,” VNV ieguva, šīs “iestādes” gada pamatiemaksu reizinot ar tās korekcijas reizinātāju.
- 13 Turpinājumā VNV saskaitīja visas riska profiliem pielāgotās gada pamatiemaksas un ieguva “kopsaucēju”, ko izmanto, lai aprēķinātu gada mērķapjoma daļu, kas jāmaksā katrai “iestādei”.
- 14 Visbeidzot VNV aprēķināja katras “iestādes” *ex ante* iemaksu, sadalot gada mērķapjomu starp visām “iestādēm”, pamatojoties uz attiecību starp riska profilam pielāgoto gada pamatiemaksu, no vienas puses, un kopsaucēju, no otras puses.

- 15 Apstrīdētā lēmuma I pielikumā ir iekļauta individuāla lapa par katru “iestādi”, kurai jāveic *ex ante* iemaksas, tostarp par prasītāju, kurā ietverti *ex ante* iemaksu aprēķina rezultāti katrai no šīm “iestādēm” (turpmāk tekstā – “individuāla lapa”). Katrā no šīm lapām ir norādīts attiecīgās “iestādes” gada pamatiemaksas apmērs, kā arī tās korekcijas reizinātāja vērtība, pamatojoties gan uz valsts, gan uz banku savienības bāzi, katram riska rādītājam norādot groza numuru, kuram minētā “iestāde” tika piesaistīta. Turklāt individuālajā lapā ir norādīti dati, kas tika izmantoti, lai aprēķinātu visu attiecīgo “iestāžu” *ex ante* iemaksas, kuras VNV noteica, summējot vai apvienojot visu šo “iestāžu” individuālos datus. Visbeidzot šajā lapā ir iekļauti dati, ko attiecīgā “iestāde” paziņoja deklarācijas veidlapā un kas tika izmantoti, lai aprēķinātu tās *ex ante* iemaksu.
- 16 Apstrīdētā lēmuma II pielikumā kopsavilkuma un apkopotā veidā ietverti statistikas dati, kas attiecas uz katras iesaistītās dalībvalsts *ex ante* iemaksu aprēķinu. Šajā pielikumā citastarp ir norādīta *ex ante* iemaksu kopējā summa, kas jāsamaksā katrai attiecīgajai “iestādei” par katru no šīm dalībvalstīm. Turklāt katram riska rādītājam minētajā pielikumā ir norādīts grozu skaits, katrā grozā iekļauto “iestāžu” skaits, kā arī šo grozu minimālās un maksimālās vērtības. groziem, kas attiecas uz valsts bāzi, šīs vērtības konfidencialitātes apsvērumu dēļ ir samazinātas vai palielinātas par nejauši izvēlētu summu, saglabājot “iestāžu” sākotnējo sadalījumu.
- 17 Apstrīdētā lēmuma III pielikumā “Apspriešanās par 2021. gada *ex ante* iemaksām Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) ietvaros iesniegto komentāru izvērtējums” ir aplūkoti apsvērumi, kurus iesniegušas “iestādes” apspriešanās laikā, ko apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nolūkā rīkoja VNV laikposmā no 2021. gada 5. līdz 19. martam.

III. Lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
 - piespriest VNV atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 VNV prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
 - pakārtoti, ja prasības sestais, septītais vai astotais pamats tiktu pieņemts, atcelt tikai apstrīdētā lēmuma 11. iedaļu par neatsaucamām maksājumu saistībām (turpmāk tekstā – “NMS”);
 - pakārtoti – apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā atstāt spēkā minētā lēmuma sekas līdz tā aizstāšanai vai vismaz sešus mēnešus no dienas, kad spriedums kļūs galīgs.
- 20 Eiropas Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai:
 - atcelt prasību, ciktāl tā ir pamatota ar iebildēm par Regulas Nr. 806/2014 prettiesiskumu;
 - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Eiropas Savienības Padome lūdz Vispārējo tiesu noraidīt prasību.

22 Eiropas Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai:

- prasību noraidīt;
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

IV. Juridiskais vērtējums

23 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza astoņus pamatus, no kuriem pirmais pamats attiecas uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, otrs – uz samērīguma principa pārkāpumu, trešais – uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, ceturtais – uz labas pārvaldības principa pārkāpumu, piektais – uz efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, sestais – uz pienākuma norādīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu pārkāpumu attiecībā uz NMS izmantošanu, septītais – uz VNV acīmredzamām kļūdām vērtējumā, ierobežojot NMS izmantošanu līdz 15 % no *ex ante* iemaksu apmēra un šā nodrošinājuma izveidi vienīgi naudā, un astotais – uz tiesību kļūdu saistībā ar NMS izmantošanas ierobežošanu.

24 Tiesas sēdē prasītāja atsauca sešus pamatus.

A. Par iebildi par nepieņemamību

25 Pirmie pieci pamati satur iebildes par vairāku Regulas Nr. 806/2014, Deleģētās regulas 2015/63 un Īstenošanas regulas 2015/81 tiesību normu prettiesiskumu.

26 Komisija uzskata, ka iebildes par prettiesiskumu, kas izvirzītas, lai pamatotu pirmos trīs pamatus, esot jānoraida kā nepieņemamas.

27 VNV šajā lietā nav izvirzījusi nevienu iebildi par nepieņemamību.

28 Tomēr, tā kā Komisijai kā personai, kas iestājusies lietā, nav tiesību celt iebildi par nepieņemamību, ko nav cēlis lietas dalībnieks, kuru tā atbalsta (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 1993. gada 24. marts, *CIRFS u.c./Komisija*, C-313/90, EU:C:1993:111, 20.–22. punkts; 1998. gada 17. jūnijs, *Svenska Journalistförbundet/Padome*, T-174/95, EU:T:1998:127, 77. un 78. punkts, un 2013. gada 7. marts, *Cindu Chemicals u.c./ECHA*, T-95/10, EU:T:2013:108, 32. punkts), un tas tā nav izskatāmajā lietā, tās celtā iebilde par nepieņemamību ir nepieņemama.

29 Tomēr prasītājas izvirzītās iebildes par prettiesiskumu pieņemamība ir jāpārbauda pēc savas ierosmes, jo minētajām iebildēm par nepieņemamību ir absolūts raksturs.

30 Atbilstoši tām Komisija uzskata, ka prasītāja neesot pierādījusi saikni starp apstrīdēto lēmumu un apstrīdētajām tiesību normām un ka tai nav intereses panākt apstrīdēto tiesību normu atzīšanu par prettiesiskām.

31 Šajā ziņā, pirmkārt, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka iebilde par prettiesiskumu, kas netieši izvirzīta uz LESD 277. panta pamata, prioritāri apstrīdot kāda cita tiesību akta tiesiskumu, ir pieņemama vienīgi tad, ja pastāv saikne starp šo aktu un tiesību normu, uz kuras prettiesiskumu

tiek norādīts (spriedumi, 2019. gada 30. aprīlis, *Wattiau*/Parlaments, T-737/17, EU:T:2019:273, 56. punkts, un 2021. gada 16. jūnijs, *Krajowa Izba Gospodarcza Chłodnictwa i Klimatyzacji* /Komisija, T-126/19, EU:T:2021:360, 33. punkts).

- 32 Izskatāmajā lietā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka visas šajā lēmumā minētās tiesību normas, uz kuru prettiesiskumu norāda prasītāja, ir piemērotas kā tiesiskais pamats *ex ante* iemaksām, kas jāmaksā prasītājai, kā tas ir Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkta gadījumā, vai kā tādas, ar ko nosaka šo iemaksu aprēķināšanas parametrus, kā tas ir Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. panta, kā arī I pielikuma gadījumā. Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, starp apstrīdēto lēmumu un apstrīdētajām tiesību normām pastāv tieša juridiska saikne.
- 33 Otrkārt, prasība atcelt tiesību aktu, ko ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja šai personai ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka pārsūdzētā akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas un tādējādi prasības celšana var radīt labumu lietas dalībniekam, kurš to ir cēlis. Prasītāja interesei celt prasību jābūt tādai, kas ir radusies un pastāvoša. Tā nevar attiekties uz nākotnes un hipotētisku situāciju (skat. spriedumu, 2021. gada 5. maijs, *Pharmaceutical Works Polpharma/EMA*, T-611/18, EU:T:2021:241, 139. un 141. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 34 Tomēr izskatāmajā lietā visas tiesību normas, uz kurām attiecas iebildes par prettiesiskumu, ir tiesiskais pamats *ex ante* iemaksām, kas prasītājai jāveic par 2021. gadu, vai arī atbilstoši tām ir noteikti šo iemaksu aprēķināšanas parametri, tādējādi prasītājai ir radusies un pastāvoša interese panākt to prettiesiskuma konstatējumu. Proti, ja prasītājas prasība tiktu apmierināta, šīs iemaksām vairs nebūtu tiesiskā pamata. Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, prasītājai ir interese panākt, lai šīs tiesību normas tiktu atzītas par prettiesiskām.
- 35 Tādējādi Komisijas iebildes par nepieņemamību ir jānoraida.

B. Par iebildēm par Regulas Nr. 806/2014, Deleģētās regulas 2015/63 un Īstenošanas regulas 2015/81 prettiesiskumu

1. Par pirmo pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu

- 36 Prasītāja pirmajā pamatā apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. punkts un 2. punkta otrās daļa a) un b) apakšpunkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikums pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu. Šā pamata pamatošanai izvirzītajai argumentācijai ir četras daļas, no kurām pirmā daļa attiecas uz banku savienības “iestāžu” atšķirīgo situāciju neņemšanu vērā, otrā daļa – uz segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes, trešā daļa – uz atbilstīgo saistību neatskaitīšanas nepamatotību un ceturtdā daļa – uz gada pamatiemaksas korekcijas kritēriju atbilstoši riska profilam neatbilstību.
- 37 Sākumā jāprecizē, ka nevienu no šīm daļām nevar saprast tādējādi, ka prasītāja faktiski apgalvo, ka iepriekš minētajās tiesību normās šā sprieduma 36. punktā minēto iemeslu dēļ ir pieļauta kļūda vērtējumā. Tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, prasītāja apstiprināja, ka, izvirzot pirmo pamatu, tā norādīja vienīgi uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, nevis kļūdu vērtējumā.

- 38 Turklāt jānorāda arguments par to, ka vienlīdzīgas attieksmes princips kā vispārējs Savienības tiesību princips nosaka, ka salīdzināmās situācijās nedrīkst būt atšķirīga attieksme un ka atšķirīgās situācijās nedrīkst būt vienāda attieksme, ja vien šāda attieksme nav objektīvi attaisnojama (spriedums, 2021. gada 3. februāris, *Fussl Modestraße Mayr*, C-555/19, EU:C:2021:89, 95. punkts).
- 39 Tā kā prasītāja minēja vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, tai ir konkrēti jānorāda uz salīdzināmām situācijām, kuras, tāsprāt, ir aplūkotas atšķirīgi, vai uz atšķirīgām situācijām, kuras, tāsprāt, ir aplūkotas identiski (spriedums, 2013. gada 12. aprīlis, *Du Pont de Nemours* (Francija) u.c./Komisija, T-31/07, nav publicēts, EU:T:2013:167, 311. punkts).
- 40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atšķirīgo situāciju salīdzināmība tiek novērtēta, ņemot vērā visus tās raksturojošos faktorus. Šie faktori ir jānosaka un jānovērtē citastarp attiecīgo atšķirību paredzošā tiesību akta priekšmeta un mērķa gaismā. Turklāt jāņem vērā arī tās jomas principi un mērķi, kurās ietilpst šis akts (skat. spriedumu, 2021. gada 3. februāris, *Fussl Modestraße Mayr*, C-555/19, EU:C:2021:89, 99. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Runājot par Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63 priekšmetu un mērķi, jāatgādina, ka šie tiesību akti tāpat kā Direktīva 2014/59 attiecas uz VNM, kura izveides mērķis saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 12. apsvērumu ir nodrošināt neitrālu pieeju tādu “iestāžu” jautājuma izskatīšanai, kas kļūst maksātnešpējīgas, un tādējādi palielināt iesaistīto dalībvalstu “iestāžu” stabilitāti un novērst krīzes negatīvās ietekmes izplatīšanos uz neiesaistītajām dalībvalstīm, lai atvieglotu iekšējā tirgus darbību kopumā.
- 42 Lai nodrošinātu VNM darbības finansēšanu, ar Direktīvu 2014/59, Regulu Nr. 806/2014 un Deleģēto regulu 2015/63 ir ieviestas *ex ante* iemaksas, kuru īpašais raksturs saskaņā ar šīs direktīvas 105.–107. apsvērumu un šīs regulas 41. apsvērumu nozīmē to, ka pēc apdrošināšanā balstītas loģikas tiek nodrošināts, ka finanšu nozare sniedz VNM pietiekamus finansiālos līdzekļus, lai tas varētu īstenot savas funkcijas, vienlaikus rosinot “iestādes” īstenot mazāk riskantus darbības veidus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. punkts).
- 43 To tiesību normu tiesiskums, kuras prasītāja uzskata par prettiesiskām, jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.
- 44 Šo tiesību normu vidū vispirms ir Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkta otrās daļa a) un b) apakšpunkts, kuros paredzēts noteikt gada mērķapjomu, kas jāsadala starp iestādēm, kurām piešķirta darbības atļauja visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā.
- 45 Turklāt prasītāja apstrīd Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. panta tiesiskumu, kuros precizēti kritēriji *ex ante* iemaksu pielāgošanai “iestāžu” riska profilam, kā tie ir noteikti Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā. Konkrētāk, šīs deleģētās regulas 6. pantā ir uzskaitīti riska pilāri un riska rādītāji, kas VNV jāņem vērā, novērtējot “iestāžu” riska profilu, savukārt minētās deleģētās regulas 7. pantā precizēts katra riska pilāra un rādītāja relatīvais svēruma, kas VNV jāpiemēro, novērtējot katras “iestādes” riska profilu.
- 46 Visbeidzot prasītāja uzskata par prettiesisku Deleģētās regulas 2015/63 I pielikumu, kurā aprakstīti dažādi VNV izmantotās aprēķināšanas metodes soļi, lai noteiktu *ex ante* iemaksu apmēru, un minētas matemātiskās formulas, kas jāpiemēro VNV.

a) Par pirmo un otro daļu – banku savienības “iestāžu” atšķirīgo situāciju neņemšanu vērā un segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes

- 47 Pirmā pamata pirmajā daļā ir izvirzīti divi iebildumi, no kuriem pirmais iebildums ir par to, ka neesot ņemta vērā iesaistīto dalībvalstu banku sektoru atšķirīgās situācijas, un otrais iebildums attiecas uz nekonsekvenci, kas saistīta ar Vienotajā uzraudzības mehānismā (VUM) izmantoto novērtēšanas kritēriju neņemšanu vērā.
- 48 Pirmā pamata otrajā daļā prasītāja būtībā apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunkts pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, jo tajā ir paredzēts no saistībām, kuras tiek ņemtas vērā, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu, izslēgt segtos noguldījumus.
- 49 VNV, Parlaments, Padome un Komisija apstrīd šo argumentāciju.

1) Par pirmās daļas pirmo iebildumu – iesaistīto dalībvalstu banku sektoru atšķirīgo situāciju neņemšanu vērā, un par otro daļu – segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes

- 50 Pirmām kārtām, ceļot pirmās daļas pirmo iebildumu, prasītāja apgalvo, ka *ex ante* iemaksu sadalījums starp dažādām banku savienības iestādēm, kas tiek veikts atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punktam un Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pantam, kā arī I pielikumam, esot ticis piemērots, izmantojot kritērijus, kuru aprēķināšanas noteikumos neesot ņemtas vērā iesaistīto dalībvalstu banku sektoru atšķirīgās situācijas. It īpaši šajās tiesību normās neesot ņemtas vērā tādu iestāžu, kuru juridiskā adrese ir Francijā (turpmāk tekstā – “Francijā reģistrētas “iestādes””), kā prasītāja, raksturiezīmes un unikālais profils. Tādējādi, lai arī šo “iestāžu” situācija atšķiras no to “iestāžu” situācijas, kuru juridiskā adrese ir citās iesaistītajās dalībvalstīs (turpmāk tekstā – “citu dalībvalstu iestādes”), pret tām ir tāda pati attieksme, aprēķinot minēto iemaksu apmēru.
- 51 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka Francijā reģistrētas “iestādes” no citu dalībvalstu “iestādēm” atšķiras ar to, ka, lai arī parasti tām ir liels saistību kopējais apjoms, tām ir salīdzinoši neliels segto noguldījumu apmērs.
- 52 Prasītāja apgalvo, ka tai esot šāda iezīme, lai apgalvotu, ka tā ir cietusi no vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma. Šis pārkāpums izrietot no tā, ka tās segto noguldījumu nelielais apmērs liedzot tai samazināt tās gada pamatiemaksu un tādējādi “mākslīgi” palielinot šīs iemaksas īpatsvaru, kad tiek aprēķināts tās *ex ante* iemaksas pilnais apmērs.
- 53 Tāpēc prasītājas arguments jāsaprot tādējādi, ka būtībā tā apgalvo, ka tā esot nelabvēlīgākā situācijā salīdzinājumā ar iestādēm, kurām ir liels segto noguldījumu apjoms un kuras it īpaši veic uzņēmējdarbību citās dalībvalstīs, jo šīs “iestādes” var gūt labumu no lielāka to saistību samazinājuma, kuras izmanto, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksas, tādējādi faktiski attieksmei pret prasītāju un pret citām “iestādēm” esot jābūt atšķirīgai.
- 54 Šis arguments pārklājas ar pirmā pamata otrajā daļā izvirzītajiem argumentiem, kas attiecas uz segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes. Tādējādi tie ir jāizskata kopā.

- 55 Šajā ziņā vispirms jākonstatē, ka segto noguldījumu izslēgšana no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes, kas paredzēta Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā, ir identiski piemērojama visām iestādēm, kas ietilpst tā piemērošanas jomā, līdz ar to arī Francijā reģistrētām “iestādēm”, tostarp prasītājai, un citu dalībvalstu “iestādēm” neatkarīgi no to segto noguldījumu apmēra.
- 56 Turpinājumā attiecībā uz to, vai Francijā reģistrētu “iestāžu”, tostarp prasītājas, situācija ir salīdzināma ar citu dalībvalstu “iestāžu” situāciju, lai piemērotu minēto izslēgšanu, jāatgādina, ka Direktīvas 2014/59 un Regulas Nr. 806/2014 mērķis it īpaši ir pēc apdrošināšanā balstītas loģikas nodrošināt, ka finanšu nozare sniedz VNM pietiekamus finansiālos līdzekļus, lai tas varētu īstenot savas funkcijas, kā tas ir norādīts šā sprieduma 42. punktā. Visas iestādes, kas pilda savu pienākumu veikt *ex ante* iemaksas, gūst labumu no šīm iemaksām, izmantojot VNF nodrošināto finanšu sistēmas stabilitāti. Šī priekšrocība pastāv neatkarīgi no “iestāžu” rīcībā esošo segto noguldījumu apjoma un tā, cik lielu summu tās var izslēgt no to gada pamatiemaksas aprēķina bāzes.
- 57 Šādos apstākļos tikai tas apstākļi vien, ka “iestāžu” rīcībā ir dažādas segto noguldījumu summas, nenozīmē, ka to situācijas ir atšķirīgas, ņemot vērā Direktīvas 2014/59 un Regulas Nr. 806/2014 priekšmetu un mērķi.
- 58 Visbeidzot, tas, ka prasītājai un citām “iestādēm” tiek noteiktas atšķirīgas *ex ante* iemaksu summas šo kritēriju piemērošanas dēļ, ir ir tāpēc, ka to rīcībā ir dažādas segto noguldījumu summas.
- 59 Tomēr, pat pieņemot, ka Francijā reģistrētām “iestādēm”, tostarp prasītājai, ir mazāks segto noguldījumu apjoms nekā citu dalībvalstu “iestādēm”, ar šo apstākli nepietiek, lai konstatētu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.
- 60 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka Savienības likumdevēja pieņemtais tiesiskais regulējums konkrētā darbības jomā var radīt atšķirīgas sekas atsevišķiem saimnieciskās darbības subjektiem, ņemot vērā to individuālo situāciju vai valsts noteikumus, kuriem tie ir pakļauti, tādējādi šādas sekas nevar uzskatīt par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ja šis tiesiskais regulējums ir balstīts uz objektīviem un tajā izvirzīto mērķu sasniegšanas vajadzībām piemērotiem kritērijiem (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 19. septembris, *Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoisis Kapnou*, C-373/11, EU:C:2013:567, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, jākonstatē, ka segto noguldījumu izslēgšana no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes ir balstīta uz objektīviem kritērijiem. Šajā ziņā no Regulas Nr. 806/2014 3. panta 1. punkta 11. apakšpunkta, kurā ir atsauce uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.) 2. panta 1. punkta 5. apakšpunktu, izriet, ka šo noguldījumu izslēgšanas no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes vajadzībām jēdziens “segtie noguldījumi” Regulas Nr. 806/2014 izpratnē atbilst jēdzienam “garantētie noguldījumi” noguldījumu garantiju sistēmā (NGS). Tomēr šis pēdējais minētais jēdziens ir definēts, pamatojoties uz Direktīvas 2014/49 2. panta 3. un 4. punktā un 6. pantā paredzētiem objektīviem kritērijiem.
- 62 Otrkārt, jānorāda, ka šī izslēgšana ir balstīta uz kritērijiem, kas atbilst Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā izvirzītajiem mērķiem. Proti, kā paskaidroja VNV, minētās izslēgšanas mērķis ir it īpaši novērst segto noguldījumu divkāršas uzskaites efektu. Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvu 2014/49 “iestādēm” minēto

- noguldījumu dēļ jāveic iemaksas NGS, kurā tie ietilpst. Tomēr, lai arī, kā apgalvo prasītāja, segtie noguldījumi nav izslēgti no *ex ante* iemaksu aprēķina bāzes, “iestādēm” šo segto noguldījumu dēļ esot jāveic *ex ante* iemaksas paralēli iemaksām, kas ļauj finansēt NGS.
- 63 Šādos apstākļos Savienības likumdevēja izvēle Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā izslēgt segtos noguldījumus no “iestāžu” kopējām saistībām, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu, var uzskatīt par tādu, kas ir balstīts uz objektīviem un šajā tiesību normā izvirzīto mērķu sasniegšanas vajadzībām piemērotiem kritērijiem.
- 64 Tādējādi prasītājas pirmais arguments, kas izvirzīts pirmā pamata pirmās daļas pirmā iebilduma, kā arī šā pamata otrās daļas pamatošanai, ir jānoraida.
- 65 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka, izmantojot šā sprieduma 50. punktā minētās tiesību normās paredzēto aprēķināšanas metodi, Francijā reģistrēto “iestāžu” *ex ante* iemaksas esot ievērojami lielākas nekā citu dalībvalstu “iestāžu” iemaksas un ka no 2016. gada tās esot strauji pieaugušas.
- 66 Vispirms prasītāja šajā ziņā neapstrīd, ka šo *ex ante* iemaksu aprēķināšanas kritēriji ir piemērojami identiski gan Francijā reģistrētajām “iestādēm”, kurām tā pieder, gan citām dalībvalstu iestādēm.
- 67 Turpinājumā prasītāja nepaskaidro, kā šā sprieduma 65. punktā minētais apstāklis ietekmē pārbaudi, ko veic, lai noskaidrotu, vai tās situācija atšķiras no citu dalībvalstu “iestāžu” situācijas.
- 68 Visbeidzot un jebkurā gadījumā Francijā reģistrēto “iestāžu” *ex ante* iemaksu lielais apmērs ir izskaidrojams ar vairākiem faktoriem, kurus prasītāja neapstrīd.
- 69 Pirmkārt, VNV precizēja, un neviens pret to neiebilda, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” kopējo saistību īpatsvars parasti bija ievērojami lielāks nekā citu dalībvalstu iestādēm, kas ir vairāk nekā trešdaļa no šīm saistībām periodā, par kuru ir aprēķinātas *ex ante* iemaksas.
- 70 Šis apstāklis būtiski ietekmē attiecīgo “iestāžu” gada pamatiemaksu apmēru un tādējādi arī to *ex ante* iemaksu apmēru. Proti, saskaņā ar Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punktu un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. punktu katras “iestādes” gada pamatiemaksa ir proporcionāla tam, kāds ir šīs “iestādes” saistību apmērs, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iestāžu, kurām ir piešķirta atļauja iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējo saistību apmēru, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus. Tādējādi atbilstoši šīm tiesību normām Francijā reģistrēto “iestāžu” gada iemaksas bieži vien ir lielākas nekā citu dalībvalstu “iestāžu” iemaksas.
- 71 Tomēr prasītāja nav apstrīdējusi Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkta un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. punkta, saskaņā ar kurām Savienības likumdevējs nolēma *ex ante* iemaksu aprēķinu balstīt uz “iestāžu” saistību apmēru, tiesiskumu.
- 72 Otrkārt, prasītāja arī nav apstrīdējusi VNV apgalvojumu, saskaņā ar kuru Francijā reģistrēto “iestāžu” bilanču apjoms un to saistības no 2016. līdz 2021. gadam palielinājās, kā rezultātā palielinājās šo “iestāžu” gada pamatiemaksas un tādējādi arī prasītājai veicamās *ex ante* iemaksas.
- 73 Treškārt, VNV paskaidroja, un tas netika apstrīdēts, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” *ex ante* iemaksas pieauga straujāk, jo šo iemaksu aprēķināšanas vajadzībām ir izmantots tā sauktais “*phasing-in*” mehānisms, kas paredzēts Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 1. punktā (turpmāk tekstā – “*phasing-in*” mehānisms”). Saskaņā ar šo mehānismu, kas turklāt ir piemērojams visām

attiecīgajām iestādēm, aizvien lielāka “iestāžu” *ex ante* iemaksu daļa tiek aprēķināta, pamatojoties uz savienības, nevis uz valsts bāzi, jo *ex ante* iemaksu aprēķinā par 2021. gadu šis īpatsvars bija 86,67 %.

- 74 Šajā ziņā VNV precizēja, ka šis apstāklis nozīmējot to, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” riska profils arvien vairāk tiek novērtēts, ņemot vērā citu dalībvalstu “iestāžu” riska profilu. Tādējādi, ņemot vērā Francijā reģistrēto “iestāžu” saistību kopējo apjomu salīdzinājumā ar dalībvalstu “iestāžu” kopējām saistībām, kā tas norādīts šā sprieduma 69. punktā, “*phasing-in*” mehānisms izskaidro – saskaņā ar tiem pašiem neapstrīdētajiem VNV precizējumiem –, kāpēc Francijā reģistrēto “iestāžu”, tostarp prasītājas, *ex ante* iemaksu apmērs laikposmā no 2016. līdz 2021. gadam pieaugs straujāk nekā citu dalībvalstu “iestāžu” *ex ante* iemaksu apmērs.
- 75 Tādējādi tādu Francijā reģistrēto “iestāžu” kā prasītāja *ex ante* iemaksas palielinājums ir izskaidrojams nevis ar nevienlīdzīgu attieksmi pret tām, bet ar objektīvu faktoru kopumu, tostarp ar to pieaugošo saistību apmēru.
- 76 Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka šā sprieduma 50. punktā minētās tiesību normas pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 77 Trešām kārtām, prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru “*phasing-in*” mehānisma piemērošanas dēļ būtībā neesot ņemtas vērā katram banku sektoram raksturiezīmes un radīti izkropļojumi starp banku sektoriem, kaitējot Francijas sektoram, arī nevar pieņemt.
- 78 Proti, šis arguments ir izvirzīts, lai apstrīdētu “*phasing-in*” mehānisma pastāvēšanu, turklāt prasītāja nenorāda uz tiesību normas, ar ko tas ir paredzēts, proti, uz Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 1. punkta, prettiesiskumu.
- 79 Jebkurā gadījumā šo tiesību normu piemēro visām iestādēm, tostarp prasītājai. Tādējādi Francijā reģistrētajām “iestādēm”, tostarp prasītājai, un citu dalībvalstu “iestādēm” “*phasing-in*” mehānismu piemēro identiski. Turklāt, ja prasītājas kritika būtu jāsaprot tādējādi, ka tā apgalvo, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” situācija nav salīdzināma citu dalībvalstu “iestāžu” situāciju, piemērojot “*phasing-in*” mehānismu, jānorāda, ka prasītāja saistībā ar šo mehānismu nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu konkrētu pierādījumu tam, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” situācija faktiski atšķiras no citu dalībvalstu “iestāžu” situācijas.
- 80 Ceturtām kārtām, prasītāja apgalvo: papildus tam, ka tā neesot pakļauta tādām pašām riskam kā citu dalībvalstu iestādes, esot maz ticams, ka tā varēs izmantot VNF, ņemot vērā pašu kapitāla un atbilstīgo saistību minimuma prasību (turpmāk tekstā – “*MREL*”), kas tai jāievēro, kā arī nepieciešamību pirms jebkādas VNF iesaistīšanas īstenot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu ievērojamā apmērā.
- 81 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 3. panta 1. punkta 40. apakšpunktu pašu kapitāls ir līdzekļi, kurus “iestādes” rīcībā ir nodevuši tās akcionāri vai citi ieguldītāji, kā arī tās gūtā peļņa, kas nav tikusi sadalīta.
- 82 Turpinot, saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 3. panta 49. punktu “atbilstīgās saistības” ir saistības un kapitāla instrumenti, kas nav kvalificējami kā konkrētu līmeņu kapitāla instrumenti un kas nav izslēgti no iekšējās rekapitalizācijas instrumenta piemērošanas jomas.

- 83 Turklāt Regulas Nr. 806/2014 12. panta 16. punkta pirmās daļas a)–f) apakšpunktā ir paredzēts, ka atbilstīgās saistības, kas ir emitētas, lai ievērotu *MREL* šīs tiesību normas 1. punkta izpratnē, ir instrumenti, kas ir emitēti un pilnībā apmaksāti, ka saistības nav pret “iestādi” pašu, “iestāde” pati tās nenodrošina vai negarantē, ka “iestāde” ne tieši, ne netieši nav finansējusi instrumenta iegādi, ka saistību atlikušais termiņš ir vismaz viens gads, ka saistības neizriet ne no atvasināta instrumenta, ne no noguldījuma, kuram paredzēta priekšroka valsts maksātnespējas hierarhijā.
- 84 Visbeidzot jāatgādina, ka no Regulas Nr. 806/2014 73. apsvēruma un 27. panta izriet, ka iekšējās rekapitalizācijas instruments līdz minumam samazina tās vienības, kas kļūst maksātnespējīga, noregulējuma izmaksas, kuras sedz nodokļu maksātāji, nodrošinot to, ka iestādes, kas kļūst maksātnespējīga, akcionāri un kreditori cieš atbilstīgus zaudējumus un sedz atbilstīgu daļu no izmaksām, ko rada vienības kļūšana par maksātnespējīgu. Tāpat no Regulas Nr. 806/2014 83. apsvēruma izriet, ka, lai nodrošinātu iekšējās rekapitalizācijas instrumenta iedarbīgumu, šīs regulas 12. pantā ir paredzēts, ka “iestāžu” rīcībā ir jābūt pietiekamam pašu kapitāla un atbilstīgo saistību apjomam, lai absorbētu zaudējumus un rekapitalizētu iestādes, kas kļūst maksātnespējīgas.
- 85 Tādējādi prasītāja neapstrīd, ka Regulā Nr. 806/2014 un Deleģētā regulā 2015/63 attiecībā uz *MREL* prasību ņemšanu vērā un iekšējās rekapitalizācijas instrumenta īstenošanu pret to ir paredzēta tāda pati attieksme kā pret citām attiecīgajām iestādēm.
- 86 Ja šajos apstākļos prasītājas argumentācija būtu jāsaprot tādējādi, ka faktiski, tāsprāt, tā ir nelabvēlīgākā situācijā tādēļ, ka Regulā Nr. 806/2014 un Deleģētajā regulā 2015/63 nav pienācīgi ņemtas vērā *MREL* prasības un prasības par iekšējās rekapitalizācijas instrumenta īstenošanu, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksu summu, ir jānorāda turpmākais.
- 87 Vispirms prasītāja Vispārējai tiesai nav iesniegusi nevienu konkrētu pierādījumu, lai apstrīdētu VNV apgalvojumu, ka iestādes, kurām ir tikpat lielas saistības kā tai pašai, visvairāk var izmantot Regulā Nr. 806/2014 paredzēto noregulējuma mehānismu, neraugoties uz prasībām, kuras tām ir jāpilda *MREL* jomā, vai citām prudenciālajām prasībām. Turklāt Deleģētās regulas 2015/63 5. apsvērumā šajā ziņā ir uzsvērts, ka, jo lielāka ir iestāde, jo lielāka ir iespēja, ka noregulējuma iestāde grūtību gadījumā uzskatīs, ka vispārējās interesēs būtu noregulēt attiecīgo “iestādi” un izmantot VNF, lai nodrošinātu noregulējuma instrumentu efektīvu piemērošanu.
- 88 Turpinājumā Deleģētās regulas 2015/63 6. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts riska rādītājs, kas it īpaši balstīts uz *MREL* prasībām, izvērtējot “iestāžu” riska profilu, lai aprēķinātu to *ex ante* iemaksu summu. Tomēr prasītāja nav apgalvojusi, ka šā riska rādītāja svars ir nepietiekams, aprēķinot *ex ante* iemaksas.
- 89 Šajā ziņā jāpiebilst, ka, lai arī saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 20. pantu pārejas periodā VNV, aprēķinot *ex ante* iemaksu, drīkst ņemt vērā minēto riska rādītāju, prasītāja tomēr nav apstrīdējusi šīs tiesību normas spēkā esamību.
- 90 Visbeidzot no Regulas Nr. 806/2014 22. un 27. panta izriet, ka, pieņemot noregulējumu uz šīs regulas pamata, pirms VNF izmantošanas iekšējās rekapitalizācijas instruments visām “iestādēm” jāpiemēro vienādi. Turklāt iespēja izmantot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu neizslēdz iespējamu VNF izmantošanu. Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka Francijā reģistrēto “iestāžu” situācija atšķiras no citu dalībvalstu “iestāžu” situācijas, ņemot vērā *MREL* un to iespēju piemērot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu.

- 91 Piektām kārtām, prasītāja apgalvo, ka 2014. gada 9. decembra sanāksmē Padome esot panākusi politisku vienošanos, saskaņā ar kuru “Francijas un Vācijas iemaksām” pārejas periodā ir jābūt vienādā līmenī.
- 92 Tomēr no šīs Padomes sanāksmes protokola, kas publicēts tās tīmekļa vietnē, neizriet, ka šāda vienošanās būtu panākta.
- 93 Tādējādi prasītājas arguments ir jānoraida.
- 94 Sestām kārtām, prasītāja uzskata, ka tā esot cietusi no nevienlīdzīgas attieksmes, jo tā nevarot gūt labumu no *ex ante* iemaksu aprēķināšanas režīma, kas piemērojams mazām un vidējām iestādēm.
- 95 Deleģētās regulas 2015/63 10. pantā un Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 5. punktā mazām un vidējām “iestādēm” ir paredzēti īpaši režīmi; no tiem izriet, ka, pirmkārt, mazo “iestāžu” *ex ante* iemaksas principā un izņemot īpašus apstākļus veido vienreizējs maksājums un, otrkārt, daļēji vidējo “iestāžu” *ex ante* iemaksas ir noteiktas summas maksājums un daļēji tās var tikt aprēķinātas atbilstoši visām citām “iestādēm” piemērojamiem noteikumiem. Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 87. punktā minētos apsvērumus, riska profils attiecībā uz VNF izmantošanu tādām lielām “iestādēm” ar ļoti lielu saistību apjomu kā prasītāja nav tāds pats vai pat zemāks nekā mazām un vidējām iestādēm. Tādējādi šo divu kategoriju situācijas nav salīdzināmas, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksas.
- 96 Turpinājumā un, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasītāja nav pierādījusi, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkta otrās daļa a) un b) apakšpunkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikums pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 97 Tādējādi pirmās daļas pirmais iebildums un pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatoti.
- 2) Par pirmās daļas otro iebildumu – nekonsekvenci saistībā ar VUM izmantoto novērtēšanas kritēriju neņemšanu vērā*
- 98 Prasītāja apgalvo, ka, ņemot vērā VUM un VNM nepārtrauktību un ciešo saikni, neesot konsekventi izvērtēt “iestādes” risku VNM ietvaros, neņemot vērā saistībā ar VUM izmantotos novērtēšanas kritērijus, kas ļaujot nodrošināt, ka lielāko ieguldījumu tā finansēšanā sniedz iestādes, kurām ir vislielākā iespēja izmantot VNF. Tādējādi, nepiemērojot saistībā ar VUM izmantotos novērtēšanas kritērijus, tiekot sodītas iestādes, kuru iespējas izmantot VNF ir vismazākās, it īpaši ņemot vērā to atzīto stabilitāti VUM ietvaros.
- 99 Šajā ziņā vispirms jākonstatē, ka, neraugoties uz prasībām, kas izriet no šā sprieduma 38. un 39. punktā minētās judikatūras, prasītāja nav pietiekami skaidri norādījusi, kādā ziņā apgalvotā prasība par saderību ar šā sprieduma 98. punktā minētajiem kritērijiem ir atbilstoša, lai noteiktu, vai tā ir cietusi no vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma.
- 100 Ja prasītājas argumentācija šajos apstākļos jāsaprot tādējādi, ka faktiski tā apgalvo, ka pret to esot bijusi tāda pati attieksme kā pret citām iestādēm, kuru riska profils ir augstāks, ņemot vērā saistībā ar VUM izmantotos novērtēšanas kritērijus, lai gan atbilstoši šiem kritērijiem tās iespēja izmantot VNF esot mazāka, tad jānorāda turpmākais.

- 101 Tā ir taisnība, kā izriet no Regulas Nr. 806/2014 13., 15. un 52. apsvēruma, ka starp noteikumiem, kas ieviesti saistībā ar VNM, un VUM ietvaros pieņemtajiem noteikumiem pastāv papildinoša saikne.
- 102 It īpaši daži no novērtēšanas kritērijiem, kas izmantoti saistībā ar VNM, lidzinās tiem, ko piemēro VUM ietvaros, kā tie citastarp paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.).
- 103 Tādējādi vairākos tiesiskā regulējuma kritērijos attiecībā uz VNM ir lietoti jēdzieni, kas atbilst saistībā ar VUM pieņemtā tiesiskā regulējuma jēdzieniem un pat ir definēti, tieši atsaucoties uz šo pēdējo minēto regulējumu. Tas it īpaši ir attiecināms uz jēdzienu “pašu kapitāls”, “sviras rādītājs” vai “pirmā līmeņa pašu kapitāla rādītājs”, kam ir izšķiroša nozīme Deleģētās regulas 2015/63 8. panta 2. punkta a)–c) apakšpunktā uzskaitīto riska rādītāju piemērošanā un kas definēti šīs deleģētās regulas 3. pantā, atsaucoties uz Regulu Nr. 575/2013.
- 104 Tomēr, neraugoties uz šo papildinošo saikni, jākonstatē, ka tiesiskajā regulējumā attiecībā uz VNM izvirzītie mērķi “iestāžu” noregulējuma jomā, kā to apgalvo VNV, – un prasītāja to neapstrīd –, atšķiras no mērķiem, kas īstenoti tiesiskajā regulējumā attiecībā uz VUM, ciktāl tas attiecas uz uzraudzības prasībām.
- 105 Tādējādi, pirmkārt, Savienības tiesiskā regulējuma par “iestāžu” noregulējumā attiecībā uz *ex ante* iemaksām, kā tas izriet no šā sprieduma 42. punkta, ir noteikts mērķis nodrošināt, ka finanšu nozare sniedz VNM pietiekamus finansiālos līdzekļus, lai tas varētu īstenot savas funkcijas un rosināt “iestādes” īstenot mazāk riskantus darbības veidus.
- 106 Otrkārt, savukārt saskaņā ar Regulas Nr. 575/2013 32. apsvērumu Savienības tiesiskā regulējuma par prudenciālajām prasībām mērķi ir ne tikai veicināt ekonomiski lietderīgas banku darbības, kas ir visas sabiedrības interesēs, un novērst nelietderīgas finanšu spekulācijas bez reālas pievienotās vērtības, bet – saskaņā ar šīs regulas 42. apsvērumu – arī izmantot labākas riska mērīšanas un pārvaldības metodes, tajā skaitā attiecībā uz tiesību aktos paredzēto pašu kapitālu.
- 107 No tā it īpaši izriet, ka riska novērtējumam, piemērojot tiesisko regulējumu par VNM, un riska novērtējumam saistībā ar VUM ir dažādi mērķi. Tādējādi riska novērtējumu saistībā ar VUM II pīlāru veic, lai izpildītu tajā noteiktās prudenciālās prasības ar mērķi nodrošināt, ka attiecīgajai “iestādei” ir pietiekams pašu kapitāls visu to īpašo risku segšanai, kas neietilpst VUM I pīlārā; un tas ir “iestādes” riska horizontāls novērtējums. Šāda novērtējuma rezultāta mērķis ir noteikt, kādas prudenciālās prasības jāievēro attiecīgajai iestādei, lai novērstu tās maksātnespēju.
- 108 Savukārt riska novērtējums saistībā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunktā un Deleģētās regulas 2015/63 5.–9. pantā paredzēto gada pamatiemaksas korekciju atbilstoši riska profilam tiek veikts, lai sadalītu *ex ante* iemaksas starp visām attiecīgajām iestādēm. Šāda novērtējuma mērķis ir izvērtēt ne tikai attiecīgās “iestādes” maksātnespējas risku, bet arī plašāk – iestādes, kas kļūst par maksātnespējīgu, iespēju izmantot VNF.
- 109 Turklāt tiesiskais regulējums par VNM atbilst īpašai loģikai, jo attiecīgās “iestādes” riska profils arī tiek izvērtēts salīdzinājumā ar visu citu attiecīgo “iestāžu” riska profilu.

- 110 Ņemot vērā tiesiskā regulējuma par VUM un tiesiskā regulējuma par VNM konkrētos mērķus un priekšmetu, kā arī VNM salīdzinošo loģiku, nekādu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu nevar izsecināt tikai no tā vien, ka atbilstošajās tiesību normās, kas reglamentē *ex ante* iemaksu aprēķinu VNM, nav pārņemti saistībā ar VUM paredzētie riska novērtēšanas kritēriji.
- 111 Tādējādi pirmā pamata pirmās daļas otrais iebildums un līdz ar to arī šī daļa kopumā, ir jānoraida kā nepamatoti.

b) Par trešo daļu – atbilstīgo saistību, kuras atbilst MREL prudenciālajām prasībām, neatskaitīšanas nepamatotību

- 112 Prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikums pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, jo ne Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā, ne Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktā nav paredzēts no saistībām, kas tiek ņemtas vērā, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu, atskaitīt atbilstīgās saistības. Šajā tiesiskajā regulējumā esot jāparedz šāds atskaitījums, jo atbilstīgās saistības esot “kvazikapitāls”, kas ieviests, lai īstenotu prudenciālās prasības saskaņā ar *MREL*, un kas tiekot izmantots, lai absorbētu zaudējumus, kā arī izveidotu iekšējās rekapitalizācijas instrumentu.
- 113 VNV, Parlaments, Padome un Komisija apstrīd šo argumentāciju.
- 114 Ņemot vērā precizējumus, kurus prasītāja ir sniegusi tiesas sēdē, jākonstatē, ka būtībā tā uzskata, pirmām kārtām, ka vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma pamatā esot tas, ka atbilstīgās saistības atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar pašu kapitālu, bet attieksme pret tām atšķiras no attieksmes pret šiem līdzekļiem, jo saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktu tie nav izslēgti no saistībām, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu.
- 115 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktu pašu kapitāls ir izslēgts no saistībām, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu. Savukārt ne Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. punktā, ne Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktā, kuros no gada pamatiemaksu aprēķina ir paredzēts izslēgt konkrētas saistības, atbilstīgās saistības nav izslēgtas no minētajām saistībām.
- 116 Ņemot vērā šā sprieduma 40. punktā minēto judikatūru, jāpārbauda vai Regulas Nr. 806/2014 priekšmeta un mērķa gaismā atbilstīgās saistības atrodas situācijā, kas ir salīdzināma ar pašu kapitāla situāciju, lai tās būtu jāizslēdz no gada pamatiemaksas aprēķina.
- 117 Šajā ziņā jākonstatē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 17. panta 1. punktu un Direktīvas 2014/59 48. panta 1. punktu gadījumā, ja iekšējās rekapitalizācijas instruments tiek piemērots “iestādei” noregulējuma procedūrā, valsts noregulējuma iestādes īsteno norakstīšanas un konvertācijas pilnvaras vispirms attiecībā uz pašu kapitālu un turpinājumā – “vienīgi tad, ja” ar pieejamo pašu kapitālu nebija iespējams absorbēt zaudējumus, – attiecībā uz atbilstīgajām saistībām.
- 118 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 21. panta 1. un 7.a punktu VNV īsteno norakstīšanas un konvertācijas pilnvaras neatkarīgi no noregulējuma darbības tikai attiecībā uz atbilstīgajām saistībām, kas atbilst šīs regulas 12. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem īpašajiem un ierobežojošajiem nosacījumiem, izņemot nosacījumu par minētas Regulas

Nr. 575/2013 72.c panta 1. punktā minēto saistību atlikušo termiņu. Šīs tiesību normas pierāda, ka VNV iespējas norakstīt un konvertēt atbilstīgās saistības neatkarīgi no noregulējuma darbības limitē īpaši un ierobežojoši nosacījumi atšķirībā no noteikumiem par pašu kapitālu.

- 119 Visbeidzot Regulas Nr. 806/2014 27. panta 5. punktā ir paredzēts, ka izņēmuma gadījumos, ja piemēro iekšējās rekapitalizācijas instrumentu, noteiktas atbilstīgās saistības var izslēgt vai daļēji izslēgt no norakstīšanas vai konvertācijas pilnvaru piemērošanas. Tomēr attiecībā uz pašu kapitālu šādas iespējas nav.
- 120 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, atbilstīgajām saistībām nav tādas pašas spējas absorbēt “iestāžu” zaudējumus kā pašu kapitālam.
- 121 Šādos apstākļos jāsecina, ka, neraugoties uz prasībām, kas izriet no šā sprieduma 39. punktā minētās judikatūras, prasītāja nav pierādījusi, ka atbilstīgās saistību situācija ir salīdzināma ar pašu kapitāla situāciju, ņemot vērā to spēju absorbēt zaudējumus un ieviest iekšējās rekapitalizācijas instrumentu.
- 122 Otrām kārtām, prasītāja kritizē to, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktā neesot paredzēts atskaitīt atbilstīgās saistības no saistībām, kas tiek ņemtas vērā aprēķina bāzē, lai noteiktu gada pamatiemaksu.
- 123 Šajā ziņā jākonstatē, ka šajā tiesību normā arī nav paredzēts izslēgt pašu kapitālu no saistībām, kuras izmanto aprēķina bāzē, lai noteiktu gada pamatiemaksu, jo šāda izslēgšana ir paredzēta Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunktā.
- 124 Turklāt no judikatūras izriet, ka vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošana nepamato atbilstīgo saistību atskaitīšanu no saistībām, kuras izmanto aprēķina bāzē, lai noteiktu gada pamatiemaksu, jo Deleģētajā regulā 2015/63 ir nošķirtas situācijas, kurām piemīt vērā ņemamas īpatnības, kas tieši saistītas ar riskiem, kādi piemīt attiecīgajām saistībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. decembris, *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 95. punkts).
- 125 No iepriekš izklāstītā izriet, ka tas, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punktā nav paredzēts atskaitīt atbilstīgās saistības no saistībām, kuras izmanto kā aprēķina bāzi, lai noteiktu gada pamatiemaksu, nav vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.
- 126 Līdz ar to pirmā pamata trešā daļa jānoraida kā nepamatota.

c) Par ceturto daļu – to, ka “ex ante” iemaksas neatspoguļo faktiski uzņemto risku korekcijas reizinātāja aprēķina kritēriju dēļ

- 127 Pirmā pamata ceturtajā daļā prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikums pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, jo, ņemot vērā korekcijas reizinātāja aprēķināšanas kritērijus, *ex ante* iemaksās faktiski neesot atspoguļots uzņemtais risks. Šajā ziņā prasītāja izvirza trīs iebildumus, no kuriem pirmais attiecas uz katras “iestādes” vispārējā riska profila neņemšanu vērā, otrais – uz riska faktoru neizvērtēšanu, ņemot vērā visas prasības, kuras uzraudzības “iestāde” noteikusi saistībā ar VUM, un trešais – uz neiespējamību vispārēji ņemt vērā ikvienas “iestādes” katru individuālo īpašo iezīmi.

1) Par pirmo iebildumu – katras “iestādes” vispārējā riska profila neņemšanu vērā

- 128 Prasītāja apgalvo, ka Deleģētās regulas 2015/63 “6. un nākamajos pantos” noteiktie kritēriji esot balstīti uz individuālu riska faktoru ņemšanu vērā, nevis uz katras “iestādes” vispārējo riska profila ņemšanu vērā.
- 129 VNV, Parlaments, Padome un Komisija apstrīd šo argumentāciju.
- 130 Vispirms jānorāda, ka, neņemot vērā šā sprieduma 39. punktā minēto judikatūru, prasītāja nav precīzi norādījusi salīdzināmas situācijas kuras, pēc tās domām, tika aplūkotas atšķirīgi, vai atšķirīgas situācijas, kuras tika aplūkotas vienādi, piemērojot kritērijus, kurus paredzējis Savienības likumdevējs, lai gada pamatiemaksu pielāgotu riska profilam.
- 131 Turpinot – nav strīda par to, ka korekcijas reizinātāja aprēķināšanas kritēriji, saskaņā ar kuriem gada pamatiemaksu pielāgo riska kritērijam, ir piemērojami visām tādām attiecīgajām “iestādēm” kā prasītāja, izņemot iestādes, kurām ir tiesības veikt vienreizēju maksājumu atbilstoši Deleģētās regulas 2015/63 10. pantam, kā arī iestādes, kas minētas šīs deleģētās regulas 11. pantā. Šādos apstākļos minētie kritēriji prasītājai netika piemēroti atšķirīgi.
- 132 Turklāt prasītāja nav apgalvojusi, ne arī it īpaši pierādījusi, ka vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums tika pieļauts, jo, piemērojot iepriekš minētos korekcijas reizinātāja aprēķināšanas kritērijus, pret to nebija jāizturas tāpat kā pret citām iestādēm.
- 133 Turklāt pat pieņemot, ka prasītājas kritika jāsaprot tādējādi, ka prasītāja apgalvo, ka tās un citu “iestāžu” situācijas nav salīdzināmas un ka pret to esot jāizturas atšķirīgi, jānorāda, ka prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu konkrētu pierādījumu tam, ka tā atradās šādā situācijā.
- 134 Visbeidzot un jebkurā gadījumā prasītājas argumentācija ir balstīta uz kļūdainiem pieņēmumiem. Pirmām kārtām, prasītāja nepamatoti apgalvo, ka Deleģētajā regulā 2015/63 noteiktajos kritērijos nav ņemts vērā “iestāžu” vispārējais riska profils. Proti, vairāki no Deleģētās regulas 2015/63 6. pantā minētajiem četriem riska pīlāriem, it īpaši tas, kas attiecas uz “iestādes” nozīmi finanšu sistēmas vai ekonomikas stabilitātē, ļauj veikt šādu visaptverošu analīzi.
- 135 Otrām kārtām, jānorāda prasītājas kritika, kas vērsta pret Deleģētās regulas 2015/63 “6. un nākamajos pantos” paredzētajiem kritērijiem, pamatojoties uz to, ka tajos esot ņemtas vērā mazas reģionālās bankas, un tas radot aizspriedumus pret lielām iestādēm, jo šīm reģionālajām bankām piederot ievērojama daļa no segtajiem noguldījumiem, atšķirībā no tādām lielām “iestādēm” kā prasītāja, kuru darbība tomēr nav riskantāka.
- 136 Proti, pirmkārt, no šā sprieduma 51.–63. punkta izriet, ka prasītāja nav pierādījusi, ka izslēdzot segtos noguldījumus no *ex ante* iemaksu aprēķina, ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Otrkārt, ņemot vērā šā sprieduma 94. un 96. punktā minētos apsvērumus, tādām lielām “iestādēm” kā prasītājai, kuru saistību summa ir ļoti liela, nav tāds pats vai arī ir zemāks riska profils nekā mazām un vidējām iestādēm. Tādējādi šo divu kategoriju situācijas nav salīdzināmas, lai veiktu novērtējumu, kas jāveic VNV *ex ante* iemaksu aprēķināšanas nolūkā.
- 137 Tādējādi šis iebildums jānorāda kā nepamatots.

2) Par otro iebildumu – riska faktoru neizvērtēšanu, ņemot vērā uzraudzības “iestādes” noteiktās prasības saistībā ar VUM

- 138 Prasītāja apgalvo, ka, piemērojot metodi, ar ko gada pamatiemaksu pielāgo riska profilam, riska faktori tiekot izvērtēti neatkarīgi no jebkādam prasībām, kuras uzraudzības “iestāde” noteikusi saistībā ar VUM. Tomēr saskaņā ar VUM kritērijiem Francijā reģistrētās “iestādes” esot vismazāk riskantas banku savienībā, lai gan saskaņā ar Deleģētajā regulā 2015/63 minētajiem novērtēšanas kritērijiem tās šķietot visriskantākās.
- 139 Parlaments un Padome apstrīd šo argumentāciju.
- 140 Šis iebildums un pirmā pamata pirmās daļas otrais iebildums, kas ir noraidīts šā sprieduma 100.–110. punktā, būtībā pārklājas.
- 141 Tādējādi šis iebildums jānoraida tādu pašu iemeslu dēļ.

3) Par trešo iebildumu – neiespējamību vispārīgi ņemt vērā ikvienas “iestādes” katru individuālo īpašo iezīmi

- 142 Prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkts Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants, kā arī I pielikums pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, jo, vienveidīgi piemērojot procedūru visām iestādēm, lai vienādi un proporcionāli starp tām sadalītu gada mērķapjoma summu, neesot iespējams vispārīgi ņemt vērā ikvienas “iestādes” katru individuālo īpašo iezīmi.
- 143 Parlaments un Padome apstrīd šo argumentāciju.
- 144 Vispirms jānorāda, ka, formulējot savu iebildumu, prasītāja atzīst, ka kritizēto *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metodi vienveidīgi piemēro visām iestādēm.
- 145 Turpinājumā, ja prasītājas kritika būtu jāsaprot tādējādi, ka tā apgalvo, ka tās situācija nav salīdzināma ar pārējo “iestāžu” situāciju un ka pret to būtu jāizturas atšķirīgi, jānorāda, ka prasītāja Vispārējai tiesai nav iesniegusi nevienu konkrētu pierādījumu tam, ka tā atrodas šādā situācijā.
- 146 Visbeidzot un jebkurā gadījumā prasītāja ar saviem argumentiem faktiski apgalvo, ka gada pamatiemaksas korekcijas kritēriji atbilstoši riska profilam nav piemēroti. Tomēr prasītāja Vispārējai tiesai nav iesniegusi nekādus detalizētus pierādījumus, lai konkrēti pierādītu šo kritēriju nepiemērotību, jo tā ir minējusi tikai nepamatotus apgalvojumus.
- 147 Tādējādi trešais iebildums un līdz ar to arī pirmā pamata ceturtā daļa, kā arī šis pamats kopumā jānoraida.

2. Par otro pamatu – samērīguma principa pārkāpumu

- 148 Prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkta otrās daļas a) un b) apakšpunkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikums, kuros paredzēti *ex ante* iemaksu aprēķināšanas noteikumi, pārkāpjot samērīguma principu.

- 149 VNV, Parlaments, Padome un Komisija apstrīd šo argumentāciju.
- 150 Samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, ka Savienības “iestāžu” aktiem ir jābūt piemērotiem ar attiecīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai un tie nedrīkst pārsniegt šo mērķu sasniegšanai vajadzīgo; turklāt, ja ir iespēja izvēlēties no vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinātais; radītajām neērtībām ir jābūt samērīgām salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedumi, 2016. gada 4. maijs, *Philip Morris Brands* u.c., C-547/14, EU:C:2016:325, 165. punkts, un 2021. gada 20. janvāris, *ABLV Bank/VNV*, T-758/18, EU:T:2021:28, 142. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2010. gada 8. jūnijs, *Vodafone* u.c., C-58/08, EU:C:2010:321, 51. punkts).
- 151 Attiecībā uz šā sprieduma 150. punktā minēto nosacījumu pārbaudi tiesā, jāatgādina, ka, nosakot *ex ante* iemaksu aprēķināšanas veidu, Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība jomā, kurā tam ir jāizdara politiska, ekonomiska un sociāla rakstura izvēle un kurā tam ir jāveic sarežģīts novērtējums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 117. un 118. punkts).
- 152 Tāpat saistībā ar deleģētajām pilnvarām LESD 290. panta izpratnē Komisijai ir plaša novērtējuma brīvība tai piešķirto pilnvaru īstenošanā, kad tai ir jāveic sarežģīti novērtējumi un izvērtējumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Dyson/Komisija*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 153 Tādējādi tas it īpaši attiecas uz Deleģēto regulu 2015/63, kurā Komisija ir precizējusi noteikumus par *ex ante* iemaksu pielāgošanu riska profilam atbilstoši Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktam.
- 154 Proti, kā izriet no dokumentiem, kas saistīti ar Deleģētās regulas 2015/63 pieņemšanu, it īpaši tādiem dokumentiem kā “*JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund*” [JRC tehniskais pētījums, lai atbalstītu Komisijas otrā līmeņa tiesību aktus attiecībā uz riskiem balstītām iemaksām (vienotajā) noregulējuma fondā, turpmāk tekstā – “JRC tehniskais pētījums”] un “*Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of iemaksas to resolution financing arrangements*” [Komisijas dienestu darba dokuments: aplēses par ierosinātās metodes piemērošanu, lai aprēķinātu iemaksas noregulējuma finansēšanas mehānismos], Komisija, izstrādājot šos noteikumus, veica sarežģītus novērtējumus un izvērtējumus, ciktāl tai bija jāizvērtē dažādi faktori, saskaņā ar kuriem tika apzināti dažādi riska veidi banku un finanšu sektoros.
- 155 Šādos apstākļos un saskaņā ar judikatūru (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 4. maijs, Polija/Parlaments un Padome, C-358/14, EU:C:2016:323, 79., 96. un 97. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2022. gada 21. decembris, *Firearms United Network* u.c./Komisija, T-187/21, nav publicēts, pārsūdzēts apelācijas instancē, EU:T:2022:848, 122. un 123. punkts un tajos minētā judikatūra) Vispārējai tiesai, veicot pārbaudi saistībā ar samērīguma principa ievērošanu, jāpārbauda, vai Savienības likumdevēja un Komisijas veiktie pasākumi ir acīmredzami nepiemēroti izvirzītā mērķa sasniegšanai, vai tie acīmredzami nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai, un vai tie ir saistīti ar negatīvām sekām, kuras acīmredzami nav samērīgas ar minēto mērķi.
- 156 Šajā ziņā prasītāja būtībā izvirza trīs argumentus.

- 157 Pirmām kārtām, jāpārbauda prasītājas arguments, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 1. un 2. punkta otrās daļa a) un b) apakšpunkts, kā arī Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants un I pielikumu pārkāpjot samērīguma principu, jo katras “iestādes” *ex ante* iemaksu aprēķins esot atkarīgs no citu “iestāžu” situācijas, tomēr neesot ievērots mērķis veikt līdzsvarotu sadalījumu atkarībā no riska. It īpaši šo “iestāžu” savstarpējās atkarības dēļ Francijas banku sektoram esot uzlikts nesamērīgs slogs.
- 158 Vispirms attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metodes atbilstību, pirmkārt, jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka Savienības likumdevējs, īstenojot savu plašo rīcības brīvību, var ieviest tādu iemaksu aprēķināšanas veidu, it īpaši salīdzinoši ņemot vērā katras iestādes, kurai piešķirta darbības atļauja tādas dalībvalsts teritorijā, kas piedalās VNM, finansiālo stāvokli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 118. punkts).
- 159 Otrkārt, prasītāja nav minējusi nevienu pierādījumu, lai atspēkotu iemeslus, kas pamato šo VNV konstatējumu vai apgalvojumu, ka šādas aprēķināšanas metodes mērķis ir rosināt “iestādes” izvēlēties mazāk riskantus darbības veidus, it īpaši tās mudinot uzlabot savu stāvokli salīdzinājumā ar citām iestādēm.
- 160 Šādos apstākļos prasītāja nevar apgalvot, ka *ex ante* iemaksu aprēķins, kurā salīdzinoši ņemts vērā katras “iestādes” finansiālais stāvoklis, ir acīmredzami neatbilstošs pasākums šā sprieduma 159. punktā minētā mērķa sasniegšanai.
- 161 Attiecībā uz šā sprieduma 159. punktā minētās metodes nepieciešamo raksturu prasītāja apgalvo, ka *ex ante* iemaksas varot aprēķināt, izmantojot citu metodi, kas balstīta tikai uz attiecīgās “iestādes” datiem. Tomēr, pieņemot, ka pēc šādas metodes aprēķinātā *ex ante* iemaksa būtu mazāka un tādējādi tā radītu mazāku slogu iestādēm, nav pierādīts, ka šā sprieduma 159. punktā minētais mērķis ar to tiktu sasniegts tikpat efektīvi kā ar Savienības likumdevēja un Komisijas ieviesto salīdzinošo aprēķināšanas metodi.
- 162 Tādējādi, ņemot vērā prasītājas argumentu tvērumu, nav pierādīts, ka aprēķināšanas metode acīmredzami pārsniedz to, kas ir nepieciešams šā sprieduma 159. punktā minētā mērķa sasniegšanai.
- 163 Visbeidzot prasītāja nav pierādījusi, ka *ex ante* iemaksu aprēķins, salīdzinoši ņemot vērā katras “iestādes” finansiālo stāvokli, ir izraisījis negatīvas sekas, kuras acīmredzami nav samērīgas ar šā sprieduma 159. punktā aprakstīto mērķi.
- 164 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka “iestāžu” riska profila novērtējums *ex ante* iemaksu aprēķināšanas vajadzībām esot balstīts uz kritērijiem, kas neesot saistīti ar VUM ietvaros piemērotajiem kritērijiem. Šādas saiknes neesamības dēļ prasītājai esot noteikta *ex ante* iemaksa, kuras apmērs ir mākslīgi liels un nesamērīgs.
- 165 Attiecībā, pirmkārt, uz to “iestāžu” riska profila novērtēšanas kritēriju atbilstību, kas paredzēti Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā, uz kuru turklāt ir atsauce Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunktā, un Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pantā, kā arī I pielikumā, no to satura, kā arī Direktīvas 2014/59 107. apsvēruma, Regulas Nr. 806/2014 109. apsvēruma un Deleģētās regulas 2015/63 5. apsvēruma izriet, ka šo kritēriju mērķis ir nodrošināt, ka iestādēm, kuru darbības veids ietver lielākus riskus, jāveic lielākas *ex ante* iemaksas nekā iestādēm, kuras izvēlējušās mazāk riskantu darbības veidu.

- 166 Tomēr prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu konkrētu pierādījumu, kas liktu apšaubīt to, ka minētie kritēriji ļauj sasniegt šo mērķi. Šajā ziņā tā tikai ir paudusi nepamatotu apgalvojumu, ka kritēriji, kas tika izmantoti, lai veiktu riska novērtējumu saistībā ar VUM, esot labāk piemēroti, lai nodrošinātu, ka augsta riska “iestādes” sniedz lielāku ieguldījumu VNF. Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 104.–111. punktā minētos apsvērumus, šāds arguments nav pieņemams, jo mērķi, kas noteikti tiesiskajā regulējumā par VNM un tiesiskajā regulējumā par VUM, ir atšķirīgi.
- 167 Šādos apstākļos jānoraida prasītājas argumenti, lai pamatotu, ka šā sprieduma 165. punktā minētās tiesību normas, kurās paredzēti kritēriji *ex ante* iemaksu pielāgošanai “iestāžu” riska profilam, ir acīmredzami nepiemēroti minētajā punktā atgādinātā mērķa sasniegšanai.
- 168 Attiecībā, otrkārt, uz nepieciešamību ņemt vērā šā sprieduma 165. punktā minētajās tiesību normās noteiktos kritērijus, prasītāja apgalvo, ka, ja *ex ante* iemaksu aprēķināšanas vajadzībām tiktu ņemti vērā saistībā ar VUM izmantotie kritēriji, tas radītu mazāku slogu attiecīgajām iestādēm.
- 169 Tomēr, kā ir norādījusi Tiesa 2021. gada 15. jūlija spriedumā Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. punkts), šā sprieduma 165. punktā minētajās tiesību normās paredzētie kritēriji ir noteikti, lai sadalītu gada mērķapjoma summu starp visām attiecīgajām iestādēm. Tādējādi, lai gan alternatīvi kritēriji tiem, kas paredzēti šajās tiesību normās, piemēram, saistībā ar VUM izmantotie kritēriji, radītu mazāku slogu dažām iestādēm, tie vienlaikus radītu lielāku slogu citām iestādēm. Neraugoties uz to, prasītāja nav paskaidrojusi, kā minēto alternatīvo kritēriju piemērošana radītu mazāku slogu visām attiecīgajām iestādēm.
- 170 Turklāt, pieņemot, ka pēc šādiem kritērijiem “iestādēm” noteiktā *ex ante* iemaksa būtu mazāka, prasītāja nav precizējusi, kā ar šo kritēriju piemērošanu varētu sasniegt šā sprieduma 165. punktā minēto mērķi tikpat efektīvi kā, piemērojot šajā punktā minētajās tiesību normās paredzētos kritērijus, lai gan, kā tas izriet no šā sprieduma 104.–111. punkta, saistībā ar VUM sasniedzamie mērķi, it īpaši Savienības tiesiskajā regulējumā par uzraudzības prasībām izvirzītie mērķi, atšķiras no mērķiem, kas paredzēti tiesiskajā regulējumā par “iestāžu” noregulējumu.
- 171 Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, kādā ziņā šā sprieduma 165. punktā minētajās tiesību normās noteiktie kritēriji acīmredzami pārsniedz to, kas ir nepieciešams šajā punktā minēto mērķu sasniegšanai.
- 172 Treškārt, prasītāja arī nav pierādījusi, ka *ex ante* iemaksu pielāgošana “iestāžu” riska profilam, ņemot vērā kritērijus, kas ieviesti ar šā sprieduma 165. punktā minētajām tiesību normām, ir izraisījusi negatīvas sekas, kuras acīmredzami nav samērīgas ar iepriekš minētajā punktā aprakstīto mērķi.
- 173 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka esot pārkāpts samērīguma princips, jo *ex ante* iemaksu apmērs gandrīz tikai un vienīgi ir atkarīgs no gada pamatiemaksas. Tāsprāt, galvenais *ex ante* iemaksu parametrs joprojām esot bilances apjoms un nevis korekcijas reizinātājs, kura ietekme esot ierobežota, ciktāl tas svārstās no 0,8 līdz 1,5. Šāds mehānisms nozīmējot to, ka lielām “iestādēm” gada iemaksas tiek noteiktas pārāk augstas, pat ja VUM ietvaros tām būtu zema riska profils.

- 174 Šajā ziņā no Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunkta, lasot to kopsakarā ar Deleģētās regulas 2015/63 5. apsvērumu, izriet, ka gada pamatiemaksas apmēru nosaka proporcionāli tam, kāds ir “iestādes” saistību apmērs, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, attiecībā pret visu iestāžu, kurām ir piešķirta atļauja iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kopējo saistību apmēru, izņemot pašu kapitālu un segtos noguldījumus, tādējādi šī iemaksa ir atkarīga no “iestādes” lieluma.
- 175 Attiecībā uz to, vai, ievērojot šā sprieduma 87. punktā minētos apsvērumus, ir atbilstoši ņemt vērā “iestāžu” lielumu, lai aprēķinātu gada pamatiemaksu, jāatgādina, ka vislielākā iespēja piemērot noregulējuma instrumentu un tādējādi saņemt VNF finansējumu ir iestādēm, kurām ir ievērojamas saistības – un tādējādi lielām iestādēm.
- 176 Tomēr, balstoties uz “iestāžu” saistību apmēra kritēriju – un tādējādi uz to lielumu –, Savienības likumdevējs un Komisija vēlējās nodrošināt šā sprieduma 42. punktā atgādinātos mērķus, kas ir, pirmkārt, sagādāt VNM pietiekamus finanšu līdzekļus, lai efektīvi piemērotu noregulējuma instrumentus, un, otrkārt, rosināt “iestādes” izvēlēties mazāk riskantus darbības veidus, it īpaši samazinot savas saistības.
- 177 Šajā ziņā prasītāja nav pierādījusi, ka Savienības likumdevējs un Komisija, balstot pamatiemaksas aprēķinu uz “iestāžu” lielumu, ir paredzējuši acīmredzami nepiemērotu līdzekli šā sprieduma 176. punktā minēto mērķu sasniegšanai.
- 178 Attiecībā uz lieluma kritērija nepieciešamo raksturu prasītāja būtībā apgalvo, ka, ja *ex ante* iemaksu aprēķina pamatā būtu korekcijas reizinātājs, nevis “iestāžu” lielums, šo iemaksu apmērs būtu mazāks, jo tas atspoguļotu “iestāžu” zema riska profilu.
- 179 Tomēr, ja prasītājas argumentācija būtu jāinterpretē tādējādi, ka tā prasa piemērot korekcijas reizinātāja diapazonu, kas būtu lielāks par Deleģētās regulas 2015/63 9. panta 3. punktā paredzēto, proti, diapazonu, kurā būtu ietvertas vērtības, kas ir lielākas par 1,5 %, nav pierādīts, ka, aprēķinot *ex ante* iemaksas, pamatojoties uz šādu diapazonu, “iestādēm” tiktu radīts mazāks slogs. Proti, šādā gadījumā varētu noteikt korekcijas reizinātāju, kas ir lielāks par 1,5 %, līdz ar to šo iemaksu apmērs palielinātos.
- 180 Tādējādi nevar apgalvot, ka Savienības likumdevēja paredzētā un Komisija precizētā iemaksu aprēķināšanas metode, kurā *ex ante* iemaksu aprēķins ir balstīts nevis uz korekcijas reizinātāju, bet drīzāk uz “iestāžu” lielumu, acīmredzami pārsniedz to, kas ir nepieciešams šā sprieduma 176. punktā minētā mērķa sasniegšanai.
- 181 Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka “iestāžu” lieluma ņemšana vērā, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksas, rada negatīvas sekas, kas acīmredzami nav samērīgas ar sasniedzamajiem mērķiem.
- 182 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais pamats jānoraida kā nepamatots.

3. Par trešo pamatu – tiesiskās drošības principa pārkāpumu

- 183 Trešajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. un 2. punkts un 70. panta 1. un 2. punkts, Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkts, 6. un 7. pants un I pielikums, kā arī Īstenošanas regulas 2015/81 4. pantu pārkāpjot tiesiskās drošības principu. Šā pamata pamatošanai izvirzītajā argumentācijā ir trīs daļas, no kurām pirmā daļa attiecas uz neiespējamību “iestādēm” iepriekš uzzināt veicamo *ex ante* iemaksu apmēru, otrā daļa – uz dažu riska rādītāju

neņemšanu vērā un trešā daļa – uz neatbilstošiem noteikumiem par “segto noguldījumu pieauguma likmes” noteikšanu, lai aprēķinātu gada mērķapjomu. Šajā pamatā prasītāja ir izvirzījusi arī ceturto daļu, kas attiecas uz LESD 290. panta pārkāpumu.

- 184 Iesākumā jāprecizē šīs iebildes par prettiesiskumu tvērumu.
- 185 Šajā ziņā jānorāda, ka, pat ja prasītāja formāli izvirza iebildi par šā sprieduma 183. punktā minēto tiesību normu prettiesiskumu, tās argumentācija šīs iebildes pamatojumam attiecas tikai uz Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. panta, kā arī I pielikuma saderību ar tiesiskās drošības principu. Tādējādi prasītāja neizklāsta argumentāciju, kas tieši attiecas uz Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. un 2. punkta un 70. panta 1. un 2. punkta, Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkta, kā arī Īstenošanas regulas 2015/81 4. panta tiesiskumu saistībā ar minēto principu. Šādos apstākļos jākonstatē, ka šī iebilde par prettiesiskumu faktiski attiecas tikai uz Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pantu, kā arī I pielikumu.

a) Par pirmo daļu – neiespējamību iepriekš uzzināt “ex ante” iemaksas apmēru

- 186 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants, kā arī I pielikums pārkāpjot tiesiskās drošības principu, jo tā nevarot savlaicīgi uzzināt, kāds *ex ante* iemaksas apmērs tai tiks noteikts. Vispirms aprēķināšanas metode kopumā esot nepārskatāma. Turpinājumā gada pamatiemaksas pielāgošana riska profilam esot atkarīga no šajās tiesību normās paredzētajiem noteikumiem, kas neesot pārskatāmi. Visbeidzot tās piesaistīšana dažādiem groziem esot veikta vienpusēji un nepārskatāmi.
- 187 Turklāt *ex ante* iemaksas esot noteiktas, izmantojot publiski nepieejamus datus. Visbeidzot *ex ante* iemaksu summa esot atkarīga no izmaiņām citu “iestāžu” situācijā, kas radot lielu savstarpēju atkarību no dažādu “iestāžu” individuālo iemaksu summām, tādējādi padarot neiespējamu iepriekš precīzi aprēķināt *ex ante* iemaksas apmēru.
- 188 VNV, Parlaments, Padome un Komisija apstrīd šo argumentāciju.
- 189 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiesiskās drošības princips prasa, pirmkārt, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un, otrkārt, lai to piemērošana personām būtu prognozējama, it īpaši tad, ja tās var radīt nelabvēlīgas sekas. Minētais princips citastarp paredz, lai tiesiskais regulējums ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tajā noteikto pienākumu apjomu un lai šīs personas nepārprotami zinātu savas tiesības un pienākumus un spētu atbilstoši rīkoties (spriedums, 2021. gada 29. aprīlis, *Banco de Portugal u.c.*, C-504/19, EU:C:2021:335, 51. punkts, un 2022. gada 16. februāris, Polija/Parlaments un Padome, C-157/21, EU:C:2022:98, 319. punkts).
- 190 Tomēr šīs prasības nevar interpretēt kā tādas, kas nepieļautu, ka Savienības “iestāde” tās pieņemtajā tiesību normā izmanto abstraktu juridisku jēdzienu, ne arī kā tādas, kas paredz, ka šādā abstraktā tiesību normā ir jāmin dažādi konkrēti gadījumi, kad tas var būt piemērojams, jo minētā “iestāde” visus šos gadījumus nevar noteikt iepriekš (pēc analogijas skat. spriedumus, 2017. gada 20. jūlijs, *Marco Tronchetti Provera u.c.*, C-206/16, EU:C:2017:572, 39. un 40. punkts, un 2022. gada 16. februāris, Polija/Parlaments un Padome, C-157/21, EU:C:2022:98, 320. punkts).

- 191 Tādējādi Savienības tiesību akta norma pārkāpj tiesiskās drošības principu tikai tad, ja konkrētajai tiesību normai piemīt tāda pārprotamība, kas attiecīgai personai rada grūtības pietiekami pārliecinoši kļiedēt iespējamās šaubas par šīs tiesību normas piemērojamību vai jēgu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 14. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, 31. punkts, un 2007. gada 22. maijs, *Mebrom*/Komisija, T-216/05, EU:T:2007:148, 108. punkts).
- 192 Tāpat fakts, ka Savienības tiesību akts piešķir rīcības brīvību iestādēm, kurām ir uzdots tā īstenošana, pats par sevi nav pretrunā prognozējamības prasībai, ja vien šādu pilnvaru izmantošanas apjoms un noteikumi, ņemot vērā attiecīgo leģitīmo mērķi, ir pietiekami skaidri definēti, lai individuālam nodrošinātu atbilstošu aizsardzību pret patvaļu (skat. spriedumu, 2022. gada 16. februāris, Polija/Parlaments un Padome, C-157/21, EU:C:2022:98, 321. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 193 Tādējādi saskaņā ar šā sprieduma 191. un 192. punktā minēto judikatūru izskatāmajā lietā jāpārbauda, vai piemērojamajam tiesiskajam regulējumam piemīt tāda pārprotamība, kas rada grūtības pietiekami pārliecinoši kļiedēt iespējamās šaubas par Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. panta, kā arī I pielikuma, uz kuru prettiesiskumu norāda prasītāja, tvērumu vai jēgu.
- 194 Pirmām kārtām, runājot par aprēķināšanas metodes kopumā nepārskatāmību, prasītājai tās apstrīdētajās tiesību normās ir jāidentificē neskaidrības, neprecizitātes vai neprognozējamību. Tomēr prasītāja tās nav identificējusi, tā tikai ir izvirzījusi vispārīgus un nepamatotus apgalvojumus.
- 195 Katrā ziņā, no judikatūras izriet, ka piemērojamajam tiesiskajam regulējumam nav obligāti jāļauj “iestādēm” pārbaudīt to *ex ante* iemaksu aprēķināšanas precizitāti, jo šāda prasība noteikti nozīmētu, ka Savienības likumdevējam un Komisijai tiktu aizliegts ieviest tādu šo iemaksu aprēķināšanas veidu, kurā izmantojami dati, kuru konfidencialitāte ir aizsargāta ar Savienības tiesību aktiem, un līdz ar to tiktu pārmērīgi ierobežota plašā rīcības brīvība, kādai šajā nolūkā ir jāpiemīt likumdevējam un Komisijai, citastarp liedzot tam izvēlēties metodi, kas varētu nodrošināt VNF finansēšanas dinamisku pielāgošanu finanšu nozares attīstībai, piemēram, salīdzinoši ņemot vērā katras iestādes, kurai piešķirta darbības atļauja tādas dalībvalsts teritorijā, kas piedalās VNM, finansiālo stāvokli (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 118. punkts).
- 196 Tādēļ pietiek ar to, ka lēmumā, ar kuru noteiktas *ex ante* iemaksas VNF, attiecīgajām personām, kam gan nav nosūtīti dati, uz kuriem attiecas komercnoslēpums, ir zināma VNV izmantotā aprēķināšanas metode un pietiekama informācija, kas dod iespēju būtībā saprast, kā attiecīgo *ex ante* iemaksu aprēķināšanas nolūkā tika ņemta vērā to individuālā situācija, ņemot vērā visu pārējo attiecīgo “iestāžu” situāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 122. punkts).
- 197 Informāciju, kas tādējādi ir jānodod “iestāžu” rīcībā, citastarp veido katra groza un ar to saistīto riska rādītāju robežlielumi, uz kuriem balstoties “iestāžu” *ex ante* iemaksas tika pielāgotas tās riska profilam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 167. punkts).

- 198 Turklāt Deleģētā regula 2015/63 neliedz VNV iespēju apkopotā un anonimizētā veidā izpaust pietiekamu informāciju, lai konkrēta “iestāde” varētu saprast, kādā veidā tās *ex ante* iemaksu aprēķinā ir ņemta vērā tās individuālā situācija, ņemot vērā visu pārējo attiecīgo “iestāžu” situāciju (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 139. punkts).
- 199 Šādos apstākļos pirmais iebildums ir jānoraida.
- 200 Otrām kārtām, attiecībā uz “iestāžu” gada pamatiemaksas pielāgošanu atbilstoši riska profilam, jānorāda, ka prasītāja apgalvo tikai to, ka Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. pants ir “kopumā nepārskatāmi” un tādējādi vispārīgi apgalvo, ka šajās tiesību normās lietotie jēdzieni esot tik neskaidri, ka tas izraisot tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu.
- 201 Tomēr prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu konkrētu elementu, lai apstrīdētu Deleģētās regulas 2015/63 6. un 7. panta tiesiskumu to iespējamo neskaidrību, neprecizitāšu vai neprognozējamības dēļ.
- 202 Šādos apstākļos arī otro iebildumu nevar pieņemt.
- 203 Trešām kārtām, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka tā sauktā “*binning*” metode, kas aprakstīta šā sprieduma 204. punktā, it īpaši piesaistīšana dažādiem groziem, esot piemērota vienpusēji un nepārskatāmi, jānorāda turpmākais.
- 204 Piemērojot Deleģētās regulas 2015/63 I pielikumu “2. solis”, VNV, pirmkārt, ir jāaprēķina grozu skaits, lai salīdzinātu iestādes, ņemot vērā dažādus riska rādītājus un apakšrādītājus. Otrkārt, VNV ir pienākums piesaistīt “iestādes” katram grozam. Treškārt, VNV visām attiecīgajām grozām iekļautajām “iestādēm” ir jāpiešķir tāds pats punktu skaits – tā sauktais “diskretizētais rādītājs”, kas jāņem vērā, turpmāk aprēķinot to korekcijas reizinātāju.
- 205 Konkrētāk, minētās deleģētās regulas I pielikumā ir sīki aprakstīti šīs aprēķināšanas metodes dažādie soļi un norādītas matemātiskās formulas, kuras jāizmanto VNV.
- 206 Tomēr prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nekādus konkrētus pierādījumus par neskaidrībām, neprecizitātēm vai neprognozējamību attiecībā uz šiem dažādajiem posmiem vai šīm formulām.
- 207 Katrā ziņā, ņemot vērā šā sprieduma 195.–197. punktā izklāstītos apsvērumus, Komisijai nav jāparedz, ka “iestādēm” tiek sniegta informācija, kas tām ļautu pilnībā pārbaudīt *binning* metodes piemērošanas precizitāti.
- 208 Turklāt, lai izpildītu šā sprieduma 196. un 197. punktā minētās prasības, Deleģētā regula 2015/63 nekādā veidā neliedz VNV izpaust katra groza robežlielumus un ar to saistītos rādītājus, lai attiecīgajai “iestādei” dotu iespēju pārliecināties, ka klasifikācija, kas tai piešķirta, veicot šīs deleģētās regulas I pielikumā izklāstīto rādītāju diskretizāciju, faktiski atbilst tās ekonomiskajam stāvoklim un ka šī diskretizācija, balstoties uz ticamiem datiem, ir veikta veidā, kas atbilst šajā deleģētajā regulā izklāstītajai metodei, un ka ir ņemti vērā visi riska faktori, kuri ir jāņem vērā, piemērojot Regulu Nr. 806/2014, kā arī minēto deleģēto regulu.

- 209 Ceturtām kārtām, lai pamatotu šīs iebildes par prettiesiskumu, prasītāja nevar atsaukties uz to, ka aprēķina instruments, ko VNV bija piedāvājusi “iestādēm” pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, neesot ļāvis pārbaudīt VNV vērtējumu, piesaistot “iestādes” dažādiem groziem. Proti, piemērojamajā tiesiskajā regulējumā, it īpaši Delegētajā regulā 2015/63, šāds aprēķina instruments nav paredzēts. Tādējādi šāda kritika attiecas nevis uz šīs deleģētās regulas tiesiskumu, bet uz VNV aktu tiesiskumu.
- 210 Pieņemot, ka minētais iebildums jāsaprot tādējādi, ka ar to prasītāja apšaubā apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, pietiek norādīt, ka tā nav paskaidrojusi, kā, neraugoties uz to, ka piemērojamajā tiesiskajā regulējumā VNV nav noteikts pienākums darīt pieejamu “iestādēm” šā sprieduma 209. punktā minēto aprēķināšanas instrumentu un ka to paziņo pirms šā lēmuma pieņemšanas, apgalvotā nepietiekamā informācija, kas izmantota šajā instrumentā, ietekmē minētā lēmuma tiesiskumu. Katrā ziņā no šā sprieduma 195. un 196. punktā minētās judikatūras izriet, ka VNV nav pienākuma izpaust informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums saistībā ar katras no citām attiecīgajām “iestādēm” ekonomisko stāvokli.
- 211 Piektām kārtām, prasītāja uzsver, ka neesot pietiekami publicēt dažu konfidenciālu datu apkopojumu lēmumos, ar ko nosaka *ex ante* iemaksas par attiecīgo gadu, jo VNV joprojām nepublicējot citu nekonfidenciālu informāciju, kas ir nepieciešama, lai pareizi izprastu un paredzētu aprēķinus.
- 212 Tomēr ar šādu argumentāciju prasītāja arī neapstrīd piemērojamā tiesiskā regulējuma normas, kas minētas šā sprieduma 186. punktā un uz kuru prettiesiskumu tā atsaucas, ņemot vērā tiesiskās drošības principu.
- 213 Proti, prasītāja kritizē tikai to, ka VNV nav publicējusi noteiktu nekonfidenciālu informāciju, kas ir nepieciešama, lai aprēķinātu *ex ante* iemaksas, pirms tiek pieņemti lēmumi, ar ko nosaka šīs iemaksas. Tādējādi šīs iebildums neattiecas uz piemērojamā regulējuma tiesiskumu, bet uz veidu, kādā VNV to piemēro.
- 214 Pieņemot, ka minētais iebildums jāsaprot tādējādi, ka ar to prasītāja apšaubā apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, prasītāja nav pietiekami skaidri norādījusi, kāda tieši informācija VNV būtu jāpublicē, lai izpildītu prasības, kas paredzētas šā sprieduma 195. un 196. punktā minētajā judikatūrā, un kuru tā nav publicējusi. Šajā ziņā no šīs judikatūras arī izriet, ka būtu pārmērīgi prasīt, lai VNV iesniegtu katru skaitlisko informāciju, uz kuru ir balstīts katras attiecīgās “iestādes” *ex ante* iemaksu aprēķins (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 123. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 215 Sestām kārtām, attiecībā uz to, ka “iestādes” *ex ante* iemaksu aprēķins esot atkarīgs no konfidenciālas informācijas par citu “iestāžu” stāvokli, kas palielinot aprēķināšanas metodes neprognozējamību, jānorāda, ka prasītājas argumentācija šajā ziņā nav izvērsta.
- 216 Katrā ziņā šī argumentācija nav saderīga ar 2021. gada 15. jūlija spriedumā Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601) paustajām atziņām, kas attiecas ne tikai uz pienākuma norādīt pamatojumu ievērošanu, bet arī uz tiesiskās drošības principa ievērošanu.

- 217 2021. gada 15. jūlija spriedumā Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601) Tiesa ir atzinusi, ka *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metodes princips, kurš izriet no Direktīvas 2014/59 un Regulas Nr. 806/2014, nozīmē, ka VNV izmanto citu “iestāžu” datus, uz kuriem attiecas komercnoslēpums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 114. punkts).
- 218 Šādos apstākļos, pirmkārt, prasītāja nevar balstīties vienīgi uz apstākli, ka tā nevar iepriekš aprēķināt tai veicamās *ex ante* iemaksas apmēru, jo tai nav darīti zināmi citu “iestāžu” dati.
- 219 Otrkārt, kā norādīts šā sprieduma 198. punktā, Deleģētā regula 2015/63 nav šķērslis tam, lai VNV varētu apkopotā un anonimizētā veidā izpaust pietiekamu informāciju, lai “iestāde” varētu saprast, kādā veidā tās *ex ante* iemaksu aprēķinā ir ņemta vērā tās individuālā situācija, ņemot vērā visu pārējo attiecīgo “iestāžu” situāciju.
- 220 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par otro daļu – neprognozējamību dažu riska rādītāju piemērošanā

- 221 Prasītāja apgalvo, ka, aprēķinot *ex ante* iemaksas par 2021. gada iemaksu periodu, neesot piemēroti daži riska rādītāji, proti, “neto stabila finansējuma rādītājs”, *MREL*, kā arī “sarežģītība” un “neregulējamība”. Šo riska rādītāju neņemšana vērā, kā arī neprognozējamība saistībā ar to ieviešanu esot pretrunā tiesiskās drošības principam, ciktāl prasītāja nevarot iepriekš paredzēt to izmantošanu.
- 222 Turklāt tiesisko nenoteiktību radot arī tas, ka Deleģētās regulas 2015/63 pārejas noteikumos VNV ir dota iespēja neizmantot dažus riska rādītājus, lai arī tie ļauj pielāgot gada pamatiemaksas riska profilam.
- 223 VNV un Komisija apstrīd šo argumentāciju.
- 224 Saskaņā ar šā sprieduma 189.–192. punktā minēto judikatūru izskatāmajā lietā jāpārbauda, vai piemērojamajam tiesiskajam regulējumam ir tāda pārprotamība, kas “iestādēm” rada grūtības pietiekami pārliecinoši kļiedēt iespējamās šaubas par tādu dažu riska rādītāju piemērošanu kā “neto stabila finansējuma rādītājs”, *MREL*, kā arī “sarežģītība” un “neregulējamība”.
- 225 Nosacījumi, ar kādiem VNV pārejas periodā var atturēties no šādu riska rādītāju piemērošanas, ir paredzēti Deleģētās regulas 2015/63 20. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru, “ja konkrēta rādītāja noteikšanai nepieciešamā informācija, kas minēta [šīs deleģētās regulas] II pielikumā, nav iekļauta [šīs deleģētās regulas] 14. pantā minētajā piemērojamajā uzraudzības pārskatu sniegšanas prasībā attiecībā uz bāzes gadu, šo riska rādītāju nepiemēro līdz sāk piemērot minēto uzraudzības pārskatu sniegšanas prasību”.
- 226 Tādējādi Deleģētās regulas 2015/63 20. panta 1. punktā ir paredzēti divi nosacījumi, ar kādiem VNV pārejas periodā nepiemēro riska rādītāju, proti, pirmkārt, ja šāda rādītāja noteikšanai nepieciešamā informācija nav iekļauta šīs deleģētās regulas 14. pantā minētajās uzraudzības pārskatu sniegšanas prasībās un, otrkārt, ja šis rādītājs ir minēts šīs deleģētās regulas II pielikumā “Neregulējuma “iestādēm” iesniedzamie dati”, kurā ietilpst piecpadsmit datu kategorijas. Tomēr

prasītāja nav ne apgalvojusi, ne arī pierādījusi, ka šiem nosacījumiem ir tāda pārprotamība, kas “iestādēm” rada grūtības pietiekami pārliecinoši kļiedēt iespējamās šaubas par dažu riska rādītāju piemērošanu.

227 Šādos apstākļos ir jānoraida prasītājas argumenti, kas izvirzīti, lai pierādītu, ka Regula Nr. 806/2014 vai Deleģētā regula 2015/63 ir prettiesiskas apgalvotā tiesiskās drošības principa pārkāpuma dēļ, ciktāl riska rādītāju izmantošana neesot prognozējama.

228 Šādos apstākļos trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par trešo daļu – noteikumiem par “segto noguldījumu pieauguma likmes noteikšanu”

229 Prasītāja uzskata, ka mērķis sasniegt galīgā mērķapjoma līmeni, kas ir vienāds ar 1 % no bankas savienības segto noguldījumu apmēra, nozīmējot, ka VNV katru gadu novērtē “segto noguldījumu pieauguma likmi”, kas esot noteikta nepārskatāmi un kuras izmaiņas “iestādēm” esot grūti paredzēt.

230 VNV apstrīd šo argumentāciju.

231 Jānorāda, ka prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu konkrētu pierādījumu tam, ka šā sprieduma 183. punktā minētajām tiesību normām ir tāda pārprotamība, kas “iestādēm” rada grūtības pietiekami pārliecinoši kļiedēt iespējamās šaubas par galīgā mērķapjoma vai gada mērķapjoma noteikšanu.

232 Turklāt, izvirzot dažus no saviem argumentiem, prasītāja faktiski apšaubā apstrīdētā lēmuma pamatojuma nesniegšanu attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu. Šis iebildums neattiecas uz šā sprieduma 183. punktā minēto tiesību normu tiesiskumu, un tas tiks izskatīts šā sprieduma 271.–308. punktā.

233 Tādēļ trešā pamata trešā daļa, ciktāl prasītāja apstrīd šo tiesību normu tiesiskumu, ir jānoraida.

d) Par ceturto daļu – LESD 290. panta pārkāpumu, nosakot par aprēķināšanas kritērijus Deleģētajā regulā 2015/63

234 Turklāt trešajā pamatā prasītāja uzskata, ka, tā kā būtiski aprēķināšanas kritēriji ir definēti nevis Regulā Nr. 806/2014, bet Deleģētajā regulā 2015/63, esot pārkāpts LESD 290. pants. Tiesas sēdē prasītāja precizēja, ka ar šo argumentu tā apgalvoja, ka Direktīvā 2014/59 esot noteiktas tikai liela riska kategorijas, kuras tika sagrupētas četros riska pilāros, bet tajā neesot komentēti paši kritēriji, kurus Komisija ir definējusi Deleģētajā regulā 2015/63.

235 Parlaments apstrīd šo trešā pamata daļu un apšaubā tās pieņemamību, jo prasības pieteikumā tā neesot formulēta pietiekami skaidri un precīzi.

236 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka ar nolūku nodrošināt tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, lai prasība būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem tā ir pamatota, ir jāizriet – vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņotā un saprotamā veidā – no paša prasības pieteikuma teksta. Tādējādi jebkurš pamats, kas nav pietiekami izklāstīts pieteikumā par lietas ierosināšanu, ir jāuzskata par nepieņemamu. Analogiskas prasības ir noteiktas, ja kāda pamata atbalstam ir izvirzīts iebildums. Šis absolūtais nepieņemamības pamats

Savienības tiesai ir jāizvirza pašai pēc savas ierosmes (skat. spriedumus, 2021. gada 30. jūnijs, Itālija/Komisija, T-265/19, nav publicēts, EU:T:2021:392, 33. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2021. gada 7. jūlijs, *Bateni/Padome*, T-455/17, EU:T:2021:411, 135. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 237 Šajā gadījumā prasības pieteikuma 125. punktā ir norādīts tikai tas, ka “ņemot vērā deleģētajā regulā [2015/63] noteikto aprēķināšanas kritēriju īpaši strukturējošo un noteicošo funkciju, var uzskatīt, ka [Regulā Nr. 806/2014] šiem kritērijiem pēc definīcijas [ir piešķirta] būtiska nozīme, kas izraisa LESD 290. panta pārkāpumu”, un tā 139. punktā minēts vienīgi tas, ka, “tā kā aprēķināšanas būtiskie kritēriji ir noteikti nevis [Regulā Nr. 806/2014], bet deleģētajā regulā, ir pārkāpts LESD 290. panta [1. punkts]”.
- 238 Prasības pieteikumā šiem apgalvojumiem nav pievienoti nekādi argumenti. Tātad prasītāja citastarp nav identificējusi Deleģētās regulas 2015/63 tiesību normas, kuras, pēc tās domām, satur būtiskus elementus LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otrā teikuma izpratnē, kas būtu jāiekļauj Direktīvā 2014/59. Tāpat prasītāja nav ne precizējusi, kādi tieši minēto tiesību normu elementi ir “būtiski”, ne arī izvirzījusi argumentus šajā nolūkā.
- 239 Visbeidzot minētā daļa ir īpaši neskaidra tādēļ, ka tā ir izvirzīta pamatā, kas attiecas uz cita noteikuma pārkāpumu, proti, tiesiskās drošības principa pārkāpumu.
- 240 Tādējādi jākonstatē, ka būtiski faktiskie un tiesību apstākļi, uz kuriem balstīts iebildums par LESD 290. panta pārkāpumu, vismaz kopsavilkuma veidā neizriet no prasības pieteikuma teksta. Tādējādi šis iebildums neatbilst šā sprieduma 236. punktā minētajām prasībām.
- 241 Šādos apstākļos argumentāciju, kuru prasītāja izklāstīja tiesas sēdē, nevar uzskatīt par prasības pieteikuma 125. un 139. punktā minētā iebilduma papildinājumu, jo šāds iebildums netika derīgi izvirzīts.
- 242 Tādējādi trešā pamata ceturrtā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

4. Par ceturto un piekto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, ciktāl tajos ir ietverta iebilde par prettiesiskumu

- 243 Prasītāja uzskata, ka gan Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkts, 6. un 7. pants un I pielikums, gan apstrīdētais lēmums, kas balstīts uz šīm tiesību normām, pārkāpjot labas pārvaldības principu, kas ietver pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu. Pēc prasītājas domām, “iestādēm” esot liegta piekļuve visai būtiskai informācijai, lai tās varētu saprast un pārbaudīt apstrīdēto lēmumu. It īpaši “iestādēm” neesot zināma detalizēta kārtība, kādā aprēķina “segto noguldījumu korekcijas likmi”, un tas neļaujot tām pārbaudīt šajā ziņā veikto aprēķinu spēkā esamību.
- 244 VNV apstrīd šo argumentāciju.
- 245 Pirmām kārtām, jāatgādina, ka labas pārvaldības princips tādos gadījumos šajā lietā aplūkots, kad Savienības “iestādēm” ir novērtējuma brīvība, prasa administratīvajos procesos ievērot Savienības tiesību sistēmā nodrošinātās garantijas, kas citastarp ietver kompetentās “iestādes” vai struktūras pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus izskatāmās lietas būtiskos apstākļus (spriedumi, 1991. gada 21. novembris, *Technische Universität München*, C-269/90,

EU:C:1991:438, 14. punkts; 2003. gada 30. septembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-191/98, no T-212/98 līdz T-214/98, EU:T:2003:245, 404. punkts, un 2019. gada 9. aprīlis, *Qualcomm un Qualcomm Europe/Komisija*, T-371/17, nav publicēts, EU:T:2019:232, 200. punkts).

- 246 Otrām kārtām, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā prasa, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumu vai nu no paša lēmuma, vai no pēc šīs personas pieprasījuma sniegtā paziņojuma, neskarot kompetentās tiesas tiesības lūgt attiecīgajai “iestādei” iesniegt tai šo informāciju, lai persona pēc iespējas labākos apstākļos varētu aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā, kā arī lai šī tiesa pilnībā varētu īstenot attiecīgā lēmuma tiesiskuma pārbaudi (skat. spriedumus, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 55. punkts, un 2020. gada 24. novembris, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 un C-226/19, EU:C:2020:951, 43. punkts).
- 247 Turklāt, ņemot vērā sacikstes principu, kas pieder Hartas 47. pantā paredzētajām tiesībām uz aizstāvību, procesa dalībniekiem ir tiesības iepazīties ar visiem lietas materiāliem vai tiesai iesniegtajiem apsvērumiem, lai varētu ietekmēt tiesas nolēmumu un apspriest izvirzītos apsvērumus. Pamattiesības uz efektīvu iespēju vērsties tiesā neļauj pamatot tiesas nolēmumu ar faktiem un dokumentiem, ar kuriem nav varējuši iepazīties paši lietas dalībnieki vai viens no viņiem un attiecībā uz kuriem lietas dalībnieki līdz ar to nav varējuši paust savu nostāju (skat. spriedumus, 2013. gada 4. jūnijs, *ZZ*, C-300/11, EU:C:2013:363, 55. un 56. punkts, un 2014. gada 23. oktobris, *Unitrading*, C-437/13, EU:C:2014:2318, 21. punkts).
- 248 Tomēr dažos konkrētos izņēmuma gadījumos Savienības “iestāde” var iebilst pret precīzu un pilnīgu iemeslu paziņošanu attiecīgajai personai, kas ir pret to pieņemtā lēmuma pamatā, atsaucoties uz iemesliem, kas saistīti ar konfidenciālas informācijas aizsardzību. Šādā gadījumā ir jāizmanto tiesību normas un paņēmieni, kas ļauj saskaņot, pirmkārt, pamatotus apsvērumus par tādas konfidenciālas informācijas aizsardzību, kas tika ņemta vērā, pieņemot šādu lēmumu, un, otrkārt, vajadzību pietiekami nodrošināt attiecīgajai personai tādu tās procesuālo tiesību ievērošanu kā tiesības tikt uzklautam, kā arī sacikstes principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV*, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 115.–120. punkts; šajā nozīmē un pēc analogijas skat. arī spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Komisija u.c./Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 125. punkts).
- 249 Ņemot vērā *ex ante* iemaksu īpašo raksturu, šāda saskaņošana arī jāveic, aprēķinot šīs iemaksas. Proti, kā izriet no Direktīvas 2014/59 105.–107. apsvēruma un Regulas Nr. 806/2014 41. apsvēruma, minēto iemaksu mērķis ir pēc apdrošināšanā balstītas loģikas nodrošināt, ka finanšu nozare sniedz VNM pietiekamus finansiālos līdzekļus, lai tas varētu īstenot savas funkcijas, vienlaikus rosinot attiecīgās “iestādes” īstenot mazāk riskantus darbības veidus. Tādējādi šo iemaksu aprēķināšanas pamatā ir nevis kādas likmes piemērošana nodokļa bāzei, bet atbilstoši Direktīvas 2014/59 102. un 103. pantam, kā arī Regulas Nr. 806/2014 69. un 70. pantam tāda mērķapjoma noteikšana, kas jāsadala ar minēto iemaksu, kuras ir iekasējamas pirms sākotnējā astoņu gadu perioda beigām, sākot no 2016. gada 1. janvāra (turpmāk tekstā – “sākotnējais periods” un “galīgais mērķapjoms”), apjomu, bet pēc tam – ikgadēja mērķapjoma noteikšana, kas jāsadala starp iestādēm, kurām piešķirta darbības atļauja to dalībvalstu teritorijā, kuras piedalās VNM (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV*, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 113. punkts).

- 250 Tā kā sasniedzamais mērķapjoms kopumā ir noteikts 1 % apmērā no visu šo “iestāžu” segto noguldījumu apmēra un tā kā katras “iestādes” gada pamatiemaksa tiek aprēķināta proporcionāli tās bilances pasīva apjoma (izņemot pašu kapitālu), no kura atskaitīti segtie noguldījumi, attiecībai pret visu iestāžu, kuras saņēmēmušas darbības atļauju visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā, bilances pasīva kopsommu (izņemot pašu kapitālu), šķiet, ka pats *ex ante* iemaksu VNF aprēķināšanas metodes princips, kurš izriet no Direktīvas 2014/59 un Regulas Nr. 806/2014, nozīmē, ka VNV izmanto datus, uz kuriem attiecas komercnoslēpums (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 114. punkts).
- 251 Tomēr principā Savienības iestādēm, institūcijām un struktūrām, piemērojot principu par komercnoslēpuma aizsardzību, kas uzskatāms par vienu no vispārējiem Savienības tiesību principiem un kas citastarp ir konkretizēts LESD 339. pantā, ir pienākums neizpaust privāta tirgus dalībnieka konkurentiem konfidenciālu informāciju, ko tas sniedzis (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109. un 114. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 252 Šādos apstākļos Eiropas Savienības Komisijai un Padomei, ieviešot *ex ante* iemaksu aprēķināšanas sistēmu ar Deleģēto regulu 2015/63 un Īstenošanas regulu 2015/81, bija jāsaņem komercnoslēpuma ievērošana ar efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, tādējādi informāciju, uz kuru attiecas šis komercnoslēpums, nevar paziņot attiecīgajām personām un it īpaši to nedrīkst iekļaut to lēmumu pamatojumā, ar ko nosaka *ex ante* iemaksu apjomu.
- 253 Tomēr šī *ex ante* iemaksu aprēķināšanas sistēmas iezīme neliedz Savienības tiesai istenot pārbaudi tiesā.
- 254 Proti, pirmkārt, nekas tiesību normās, uz kuru prettiesiskumu atsauca prasītāja, saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 88. panta 1. punkta pirmo daļu, neliedz VNV, pieņemot savu lēmumu, ar ko nosaka *ex ante* iemaksas, izpaust tās darbības ietvaros iegūtu konfidenciālu informāciju kopsavilkuma vai apkopotā veidā tā, lai attiecīgās “iestādes” nevarētu tikt identificētas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 136. punkts).
- 255 Otrkārt, gadījumos, kad lēmuma pamatojums ir bijis jāierobežo, lai nodrošinātu tādu konfidenciālu datu aizsardzību, uz kuriem balstījies šā lēmuma autors, tam gadījumā, ja tiktu celta prasība Savienības tiesās, kurā šie dati tiek apšaubīti, ir pienākums iesniegt tiesai nepieciešamos pierādījumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste/UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 110. punkts, un 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 145. punkts).
- 256 Vajadzības gadījumā, lai veiktu efektīvu pārbaudi tiesā, kas atbilst Hartas 47. panta prasībām, Savienības tiesas tālād var lūgt VNV iesniegt informāciju, kas varētu pamatot aprēķinus, kuru precizitāte tiek apstrīdēta šajās tiesās, vajadzības gadījumā nodrošinot šīs informācijas konfidencialitāti (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 146. punkts).

- 257 Turklāt, izvērtējot visus VNV izvirzītos faktiskos un tiesību apstākļus, Savienības tiesai jāpārbauda, vai iemesli, kurus tā ir minējusi, iebilstot pret *ex ante* iemaksu aprēķina vajadzībām izmantotās informācijas paziņošanu, ir pamatoti (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 126. punkts).
- 258 Ja izrādās, ka VNV norādīto iemeslu dēļ nevar izpaust Savienības tiesā iesniegto informāciju vai pierādījumus, ar tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saistītās prasības, it īpaši sacīkstes principa ievērošana, ir atbilstoši jālidzvaro ar prasībām, kas izriet no komercnoslēpuma aizsardzības (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 128. punkts).
- 259 No iepriekš minētā izriet, ka *ex ante* iemaksu aprēķins, ņemot vērā informāciju, uz kuru attiecas komercnoslēpums saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punktu, 6. un 7. pantu, kā arī I pielikumu, un neizpaužot minēto informāciju attiecīgajām personām, pats par sevi nenozīmē, ka šīs tiesību normas ir nesaderīgas ar labas pārvaldības principu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu.
- 260 Šo secinājumu neatspēko prasītājas argumenti.
- 261 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja nevar balstīties uz 2019. gada 28. novembra spriedumu *Portigon/VNV* (T-365/16, EU:T:2019:824) un 2020. gada 23. septembra spriedumu *Landesbank Baden-Württemberg/VNV* (T-411/17, EU:T:2020:435). No vienas puses, šo pēdējo minēto spriedumu Tiesa ir atcēlusi ar 2021. gada 15. jūlija spriedumu Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601), kritizējot apsvērumus par efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, uz kuriem balstās prasītāja. No otras puses, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, 2019. gada 28. novembra spriedumā *Portigon/VNV* (T-365/16, EU:T:2019:824) nav ietverta nekāda analīze, kas īpaši attiecas uz efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu.
- 262 Otrkārt, prasītāja nevar apstrīdēt Deleģētās regulas 2015/63 tiesiskumu, pamatojoties uz to, ka ne Regulā Nr. 806/2014, ne Direktīvā 2014/59 nav paredzēta *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metode, saskaņā ar kuru sākumā būtu jānosaka mērķapjoms un vēlāk jāveic šo iemaksu attiecīgs sadalījums starp iestādēm.
- 263 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka Tiesa, kā norādīts šā sprieduma 254.–258. punktā, ir atzinusi, ka Savienības likumdevējs var izmantot aprēķināšanas metodi, kas balstīta uz mērķapjoma un vēlāk gada mērķapjoma, kas jāsadala starp visām iestādēm, noteikšanu, un vienlaikus ievērot pienākumu norādīt pamatojumu vai efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 136., 145. un 146. punkts).
- 264 Šādos apstākļos ar Deleģēto regulu 2015/63 arī bija iespējams ieviest šādu metodi.
- 265 Treškārt, prasītāja uzskata, ka “iestādēm” neesot piekļuves visai būtiskai informācijai, lai tās varētu saprast un pārbaudīt apstrīdēto lēmumu.

- 266 Šajā ziņā, pirmām kārtām, pietiek atgādināt, ka šā sprieduma 243. punktā minētās tiesību normas nekādā ziņā neliedz VNV, izpildot šā sprieduma 245.–258. punktā minētās prasības, izpaust informāciju, kas ir nepieciešama, lai dotu iespēju attiecīgajām “iestādēm” citastarp nodrošināt piekļuvi visai būtiskajai informācijai, lai tās varētu saprast un pārbaudīt apstrīdēto lēmumu.
- 267 Otrām kārtām, ciktāl minētais iebildums attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nekādus argumentus tā pamatojumam.
- 268 Tādējādi šo iebildumu nevar pieņemt.
- 269 Ceturtkārt, izvirzot argumentāciju par to, ka apstrīdētajā lēmumā neesot sniegta informācija par “segto noguldījumu korekcijas likmes” noteikšanu, kas tiek izmantota, nosakot gada mērķapjomu, prasītāja apšaubā nevis šā sprieduma 243. punktā minētās tiesību normas, uz kuru prettiesiskumu prasītāja norāda, ņemot vērā labas pārvaldības principu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, bet apstrīdētā lēmuma tiesiskumu. Tādējādi tā tiks izskatīta šā sprieduma 309.–314. punktā.
- 270 Tādējādi ceturtais un piektais pamats, ciktāl tie izvirzīti, lai pamatotu iebildes par Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punkta, 6. un 7. panta, kā arī I pielikuma prettiesiskumu, ir jānoraida.

C. Par pamatiem, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu

1. Par gada mērķapjoma noteikšanas pamatojumu

- 271 Kā norādīts šā sprieduma 232. punktā, trešā pamata trešajā daļā prasītāja citastarp faktiski apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā neesot norādīts pamatojums attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu.
- 272 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punktu, kad beidzies sākotnējais laikposms, VNF ir jāsasniedz galīgais mērķapjoms, kas ir vismaz 1 % no segtajiem noguldījumiem visās “iestādēs” visās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās tās saņēmušas atļauju.
- 273 Saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 69. panta 2. punktu sākotnējā laikposmā *ex ante* iemaksas ir jāsadala pēc iespējas vienādi, līdz tiks sasniegts šā sprieduma 272. punktā minētais galīgais mērķapjoms, bet pienācīgi ņemot vērā darījumdarbības cikla fāzi un prociklisku iemaksu iespējamo ietekmi uz “iestāžu” finansiālo stāvokli.
- 274 Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punktā ir precizēts, ka katru gadu iemaksas, kas jāveic visām iesaistītajās dalībvalstīs atļauju saņēmušajām iestādēm, nepārsniedz 12,5 % no galīgā mērķapjoma.
- 275 Attiecībā uz *ex ante* iemaksu aprēķināšanas veidu Deleģētās regulas 2015/63 4. panta 2. punktā ir paredzēts, ka VNV nosaka to apmēru, pamatojoties uz gada mērķapjomu, kurā ņemts vērā sasniedzamais mērķapjoms, un uz segto noguldījumu iepriekšējā gada vidējo apjomu, kas no ceturkšņa datiem aprēķināts par visām iestādēm, kurām izdota darbības atļauja visās iesaistītajās dalībvalstīs.
- 276 Tāpat saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 4. pantu VNV aprēķina *ex ante* iemaksas katrai iestādei, balstoties uz gada mērķapjomu, kas jānosaka, ņemot vērā sasniedzamo mērķapjomu un izmantojot Deleģētajā regulā 2015/63 izklāstīto metodi.

- 277 Izskatāmajā lietā, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 48. punkta, VNV par 2021. gada iemaksu periodu noteica gada mērķapjomu 11 287 677 212,56 EUR apmērā.
- 278 Apstrīdētā lēmuma 36. un 37. punktā VNV būtībā paskaidroja, ka gada mērķapjoms jānosaka, ņemot vērā segto noguldījumu attīstības novērtējumu iepriekšējos gados, jebkādas būtiskas izmaiņas ekonomiskajā situācijā, kā arī rādītāju saistībā ar darījumdarbības cikla fāzi un prociklisku iemaksu iespējamo ietekmi uz “iestāžu” finansiālo stāvokli analīzi. Turpinājumā, pamatojoties uz šo analīzi un VNF pieejamiem finanšu līdzekļiem, VNV uzskatīja par piemērotu noteikt koeficientu (turpmāk tekstā – “koeficients”). Lai sasniegtu gada mērķapjomu, VNV piemēroja šo koeficientu vienai astotajai daļai no segto noguldījumu vidējā apmēra 2020. gadā.
- 279 VNV savu pieeju koeficienta noteikšanai izklāstīja apstrīdētā lēmuma 38.–47. punktā.
- 280 Apstrīdētā lēmuma 38. punktā VNV konstatēja, ka visās iesaistīto dalībvalstu “iestādēs” bija vērojama segto noguldījumu pastāvīga pieauguma tendence. It īpaši 2020. gadā šo noguldījumu vidējā summa, ko aprēķina pa ceturkšņiem, bija 6,689 miljardi EUR.
- 281 Apstrīdētā lēmuma 40. un 41. punktā VNV iepazīstināja ar prognozēm par segto noguldījumu attīstību sākotnējā laikposma atlikušajos trijos gados, proti, no 2021. līdz 2020. gadam. Tā uzskatīja, ka segto noguldījumu gada pieauguma likmes līdz sākotnējā laikposma beigām būs no 4 % līdz 7 %.
- 282 Apstrīdētā lēmuma 42.–45. punktā VNV sniedza novērtējumu par darījumdarbības cikla fāzi un prociklisku ietekmi, ko *ex ante* iemaksas var radīt uz “iestāžu” finansiālo stāvokli. Tādējādi tā norādīja, ka tā ir ņēmusi vērā vairākus rādītājus, piemēram, Komisijas iekšzemes kopprodukta izaugsmes prognozi un Eiropas Centrālās bankas (ECB) prognozi šajā ziņā vai privātā sektora kredītu plūsmas procentuālo daļu no iekšzemes kopprodukta.
- 283 Apstrīdētā lēmuma 46. punktā VNV secināja, ka, lai arī bija pamatoti sagaidīt turpmāku segto noguldījumu pieaugumu banku savienībā, šā pieauguma temps būs lēnāks nekā 2020. gadā. Šajā ziņā VNV apstrīdētā lēmuma 47. punktā norādīja, ka tā ir izmantojusi “piesardzīgu pieeju” attiecībā uz segto noguldījumu pieauguma likmēm turpmākajos gados līdz 2023. gadam.
- 284 Ņemot vērā šos apsvērumus, VNV apstrīdētā lēmuma 48. punktā noteica koeficientu 1,35 % apmērā. Turpinājumā tā aprēķināja gada mērķapjomu, reizinot 2020. gadā segto noguldījumu vidējo summu ar šo koeficientu un dalot šajā aprēķinā iegūto rezultātu ar astoņi pēc minētā lēmuma 48. punktā norādītās matemātiskās formulas:

$$\text{“Mērķapjoms}_0 \text{ [gada mērķapjoma summa] = Kopējie segtie noguldījumi}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11\,287\,677\,212,56 \text{ EUR”}.$$

- 285 Tiesas sēdē VNV tomēr norādīja, ka gada mērķapjomu par 2021. gada iemaksu periodu tā noteica šādi.
- 286 Pirmkārt, pamatojoties uz nākotni vērstu analīzi, VNV noteica visās iesaistītajās dalībvalstīs visu atļauju saņēmēšo “iestāžu” segto noguldījumu summu, prognozējot, ka sākotnējā laikposma beigās tā būs aptuveni 7,5 miljardi EUR. Lai iegūtu šo summu, VNV ņēma vērā segto noguldījumu vidējo apmēru 2020. gadā, proti, 6689 miljardus EUR, un segto noguldījumu gada pieauguma likmi 4 % apmērā, kā arī iemaksu periodu skaitu līdz sākotnējā laikposma beigām, proti, trīs periodus.

- 287 Otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 806/2014 69. panta 1. punktu VNV aprēķināja 1 % no šiem 7,5 miljardiem EUR, lai iegūtu aplēsto galīgo mērķapjomu, kas jāasniedz sākotnējā laikposma beigās, proti, aptuveni 75 miljardus EUR.
- 288 Treškārt, VNV no šīs summas atskaitīja finanšu līdzekļus, kas jau bija pieejami VNF 2021. gadā, proti, aptuveni 42 miljardus EUR, lai iegūtu summu, kas jāiekasē atlikušajos iemaksu periodos līdz sākotnējā laikposma beigām, proti, no 2021. līdz 2020. gadam. Šī summa bija aptuveni 33 miljardi EUR.
- 289 Ceturtkārt, VNV dalīja šo summu ar trīs, lai to vienmērīgi sadalītu starp trim atlikušajiem periodiem. Tādējādi gada mērķapjoms par 2021. gada iemaksu periodu tika noteikts šā sprieduma 277. punktā minētajā apmērā, proti, aptuveni 11,287 miljardu EUR apmērā.
- 290 VNV tiesas sēdē arī apgalvoja, ka tā bija publiskojuši informāciju, kas bija šā sprieduma 286.–289. punktā aprakstītās metodes pamatā un kas esot ļāvusi prasītājam saprast, kāda metode tika izmantota, lai noteiktu gada mērķapjomu. It īpaši tā precizēja, ka 2021. gada maijā, proti, pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, bet pirms šīs prasības celšanas, tā savā tīmekļa vietnē publicēja apraksta lapu “*Fact Sheet 2021*” (turpmāk tekstā – “apraksta lapa”), kurā norādīja galīgā mērķapjoma aplēsto summu. Tāpat VNV norādīja, ka VNF pieejamo finanšu līdzekļu apmērs bija atrodams arī tās tīmekļa vietnē, kā arī citos publiskos avotos labu laiku pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.
- 291 Lai pārbaudītu, vai VNV ievēroja tās pienākumu norādīt pamatojumu, nosakot gada mērķapjomu, vispirms jāatgādina, ka pamatojuma neesamība vai nepietiekamība ir absolūts pamats, ko Savienības tiesa var izvirzīt vai kas tai pat ir jāizvirza pēc savas ierosmes (skat. spriedumu, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi Vispārējā tiesa var ņemt vērā vai pat tai ir jāņem vērā arī tās nepilnības pamatojumā, kuras prasītāja nav minējusi, it īpaši tad, ja tās tiek atklātas tiesvedības laikā.
- 292 Tādēļ mutvārdu procesa daļā lietas dalībnieki tika uzklauti par visām iespējamām nepilnībām, kas pieļautas apstrīdētā lēmuma pamatojumā attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu. It īpaši, atbildot uz tai uzdoto jautājumu šajā ziņā, VNV apstiprināja, ka, nosakot gada mērķapjomu par 2021. gada iemaksu periodu, tā faktiski izmantoja šā sprieduma 286.–289. punktā izklāstīto metodi.
- 293 Turpinājumā, runājot par pienākuma norādīt pamatojuma saturu, no judikatūras izriet, ka Savienības “iestādes” vai struktūras lēmuma pamatojums ir ļoti svarīgs, jo tas dod ieinteresētajai personai iespēju, zinot visus apstākļus, izlemt, vai tā vēlas celt prasību par šo lēmumu, savukārt attiecīgajai tiesai – iespēju veikt pārbaudi, un tāpat tas ir viens no Hartas 47. pantā garantētās pārbaudes tiesā iedarbīguma nosacījumiem (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 103. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 294 Šāds pamatojums ir jāpielāgo aplūkojamā akta būtībai un tā pieņemšanas kontekstam. Šajā ziņā netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu konkretizēti visi nozīmīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo pamatojuma pietiekamība ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu un attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopumu, it īpaši atkarībā no akta adresātu iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Tādēļ nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts ieinteresētajai personai zināmos apstākļos, kas dod tai iespēju izprast attiecībā uz to

noteiktā pasākuma tvērumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 104. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 295 Turklāt šajā pamatojumā it īpaši nedrīkst būt pretrunu, lai attiecīgās personas varētu uzzināt šā lēmuma patieso pamatojumu nolūkā aizstāvēt savas tiesības kompetentajā tiesā, un lai minētā tiesa varētu veikt pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169. punkts un tajā minētā judikatūra; 2005. gada 22. septembris, *Suproco*/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, 20. un 45.–47. punkts, un 2015. gada 16. decembris, *Grieķija*/Komisija, T-241/13, EU:T:2015:982, 56. punkts).
- 296 Tāpat konkrētiem paskaidrojumiem, kurus apstrīdētā lēmuma autori sniedz tiesvedības laikā Savienības tiesā, ir jābūt saderīgiem ar šajā lēmumā izklāstītajiem apsvērumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 22. septembris, *Suproco*/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, 45.–47. punkts, un 2016. gada 13. decembris, *Printeos u.c.*/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, 54. un 55. punkts).
- 297 Proti, ja apstrīdētajā lēmumā izklāstītie apsvērumi nav saderīgi ar tiesvedībā sniegtajiem paskaidrojumiem, attiecīgā lēmuma pamatojums nepilda šā sprieduma 293. un 294. punktā atgādinātās funkcijas. It īpaši šāda nekonsekvence liedz, pirmkārt, attiecīgajām personām pirms prasības celšanas uzzināt patieso apstrīdētā lēmuma pamatojumu un sagatavot savu aizstāvību pret to un, otrkārt, Savienības tiesai identificēt pamatojumu, kas bija patiens šā lēmuma tiesiskais pamats, un pārbaudīt tā saderību ar piemērojamām tiesību normām.
- 298 Visbeidzot jāatgādina, ka, pieņemot lēmumu, ar kuru noteiktas *ex ante* iemaksas, VNV ir jādara zināma attiecīgajām “iestādēm” šo iemaksu aprēķināšanas metode (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/*Landesbank Baden-Württemberg* un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 122. punkts).
- 299 Tas ir attiecināms arī uz gada mērķapjoma noteikšanas metodi, jo šim apjomam ir būtiska nozīme šāda lēmuma struktūrā. Proti, kā izriet no Īstenošanas regulas 2015/81 4. panta, *ex ante* iemaksu aprēķināšanas veids ietver minētā apmēra sadalījumu starp visām attiecīgajām iestādēm, tādējādi šā apmēra palielinājums vai samazinājums izraisa attiecīgo *ex ante* iemaksu, kas jāmaksā katrai no šīm iestādēm, palielinājumu vai samazinājumu.
- 300 No iepriekš minētā izriet, ka šiem paskaidrojumiem, kas apstrīdētajā lēmumā VNV jāsniedz “iestādēm” par gada mērķapjoma noteikšanas metodi, ir jāatbilst paskaidrojumiem, kurus VNV ir sniegusi tiesvedībā un kas attiecas uz faktiski izmantoto metodi.
- 301 Tomēr tas tā nav šajā lietā.
- 302 Proti, vispirms jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 48. punktā ir izklāstīta matemātiskā formula, kuru tā ir norādījusi kā pamatu gada mērķapjoma noteikšanai. Tomēr izrādās, ka šajā formulā nav ietverti VNV faktiski piemērotās metodes elementi, kā tas tika paskaidrots tiesas sēdē. Proti, kā izriet no šā sprieduma 286.–289. punkta, VNV noteica gada mērķapjomu pēc šīs metodes, no galīgā mērķapjoma atskaitot VNF pieejamos finanšu līdzekļus, lai aprēķinātu summu, kas bija jāiekasē līdz sākotnējā laikposma beigām, un dalot šo pēdējo minēto summu ar trīs. Tomēr šie divi aprēķināšanas posmi nekādā veidā nav atspoguļoti minētajā matemātiskajā formulā.

- 303 Turklāt šo konstatējumu nevar atspēkot VNV apgalvojums, ka 2021. gada maijā tā bija publicējusi apraksta lapu, kurā norādīts iespējamā galīgā mērķapjoma diapazons, un tās tīmekļa vietnē bija publicējusi VNF pieejamo finanšu līdzekļu apmēru. Proti, neatkarīgi no tā, vai prasītāja patiešām zināja šīs summas, tās pašas par sevi neļāva tai saprast, ka VNV faktiski bija veikusi divas šā sprieduma 302. punktā minētās darbības, turklāt jāprecizē, ka apstrīdētā lēmuma 48. punktā paredzētajā matemātiskajā formulā tās pat nav minētas.
- 304 Līdzīgas neatbilstības ietekmē arī veidu, kādā ir noteikts koeficients 1,35 % apmērā, kam tomēr ir būtiska nozīme šā sprieduma 303. punktā minētajā matemātiskajā formulā. Proti, šo koeficientu var saprast tādējādi, ka tas kopā ar citiem parametriem ir balstīts uz segto noguldījumu prognozēto pieaugumu atlikušajos sākotnējā laikposma gados. Tomēr tas ir pretrunā paskaidrojumiem, kurus VNV ir sniegusi tiesas sēdē, no kuriem izriet, ka šis koeficients ir noteikts tādējādi, lai varētu pamatot gada mērķapjoma aprēķina rezultātu, proti, pēc tam, kad VNV bija aprēķinājusi šo summu, veicot četras šā sprieduma 286.–289. punktā izklāstītās darbības, it īpaši dalot ar trīs summu, kas iegūta, no galīgā mērķapjoma atskaitot VNF pieejamos finanšu līdzekļus. Tomēr no apstrīdētā lēmuma tas nemaz neizriet.
- 305 Turklāt jāatgādina, ka apraksta lapā aplēstais galīgais mērķapjoms bija diapazonā no 70 līdz 75 miljardiem EUR. Tomēr šis diapazons neatbilst apstrīdētā lēmuma 41. punktā minētajam segto noguldījumu pieauguma likmju diapazonam, kas ir no 4 % līdz 7 %. Proti, VNV tiesas sēdē norādīja, ka, lai noteiktu gada mērķapjomu, tā ņēma vērā segto noguldījumu pieauguma likmi 4 % apmērā – kas ir zemākā otrā diapazona likme – un tādējādi tā ieguva aplēsto galīgo mērķapjomu 75 miljardu EUR apmērā – kas bija pirmā diapazona augstākā vērtība. Tādējādi izrādās, ka starp šiem abiem diapazoniem pastāv neatbilstība. Proti, pirmkārt, segto noguldījumu pieauguma likmju diapazons ietver arī vērtības, kuras pārsniedz 4 % likmi un kuras piemērojot aplēstais galīgais mērķapjoms ir lielāks nekā šajā mērķapjoma diapazonā iekļautās vērtības. Otrkārt, prasītājam nav iespējas saprast, kāpēc VNV ar minēto mērķapjomu saistītajā diapazonā tika iekļautas summas, kas ir mazākas par 75 miljardiem EUR. Proti, lai to panāktu, būtu jāpiemēro likme, kas ir mazāka par 4 %, kas tomēr neietilpst segto noguldījumu pieauguma likmju diapazonā. Šādos apstākļos prasītāja nevarēja noteikt, kādā veidā VNV bija izmantojusi šo ar noguldījuma likmju izmaiņām saistīto diapazonu, lai aprēķinātu aplēsto galīgo mērķapjomu.
- 306 No tā izriet, ka gada mērķapjoma noteikšanas metode, ko VNV faktiski piemēroja un izklāstīja tiesas sēdē, neatbilst apstrīdētajā lēmumā aprakstītajai, tādēļ ne iestādes, ne Vispārējā tiesa, pamatojoties uz apstrīdēto lēmumu, nevarēja noteikt šā mērķapjoma noteikšanas patiesos iemeslus.
- 307 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas kļūdas pamatojumā attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu.
- 308 Tādējādi trešā pamata trešā daļa, ciktāl tā attiecas uz kļūdu apstrīdētā lēmuma pamatojumā attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu, ir jāpieņem. Tomēr, ņemot vērā šajā lietā aplūkotos tiesību un ekonomikas jautājumus, pareizas tiesvedības interesēs ir jāizskata arī pārējie prasības pamati.

2. Par ceturto un piekto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, ko VNV ir pieļāvusi apstrīdētajā lēmumā

- 309 Kā izriet no šā sprieduma 269. punkta, prasītāja ceturtajā un piektajā pamatā pārmet arī to, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauts labas pārvaldības principa pārkāpums un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpums.
- 310 Prasītājas argumentācija attiecas tieši uz to, ka apstrīdētajā lēmumā neesot sniegta informācija par segto noguldījumu korekcijas likmes” noteikšanu, kas tiek izmantota, lai noteiktu gada mērķapjomu, proti, koeficientu.
- 311 Tādējādi, kā izriet no šā sprieduma 271.–308. punktā izklāstītās analīzes, VNV nav izpildījuši pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz gada mērķapjoma noteikšanu.
- 312 Turklāt no Hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta un šā sprieduma 246. punktā minētās judikatūras izriet, ka Savienības struktūras lēmuma pamatojums ir viens no labas pārvaldības principa un efektīva tiesību tiesā principa efektivitātes nosacījumiem.
- 313 No tā izriet, ka pienākuma norādīt apstrīdētā lēmuma pamatojumu pārkāpums, ciktāl tas attiecas uz gada mērķapjoma noteikšanu, ir arī labas pārvaldības principa un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpums.
- 314 Tādējādi ceturtais un piektais pamats, ciktāl tie attiecas uz labas pārvaldības principa un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, ciktāl nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, ir jāpieņem.

3. Par septīto un astoto pamatu – acīmredzamām kļūdām vērtējumā un tiesību kļūdu, kas izriet no NMS izmantošanai noteiktajiem ierobežojumiem

- 315 Septītajā pamatā prasītāja apgalvo, ka VNV esot pieļāvusi vairākas acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nosakot NMS izmantošanas līmeni un pretī pieņemamo nodrošinājumu.
- 316 Astotajā pamatā prasītāja apgalvo, ka VNV esot pārkāpusi Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktu un Direktīvas 2014/59 103. panta 3. punktu, nosakot NMS izmantošanas līmeni un pretī pieņemamo nodrošinājumu.
- 317 VNV apstrīd šo argumentāciju.
- 318 Sākumā jāatgādina, ka *ex ante* iemaksas var veikt kā tiešu maksājumu naudā vai arī izmantojot NMS atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktam. Gadījumā, ja tiek izmantotas NMS, “iestāde” noslēdz ar VNV vienošanos, apņēmoties pēc pirmā pieprasījuma samaksāt attiecīgo summu kā *ex ante* iemaksas daļu.
- 319 Šajā ziņā jāprecizē, ka VNV apstrīdētajā lēmumā ierobežoja NMS izmantošanu līdz 15 % no *ex ante* iemaksu summas, kas maksājama par 2021. gada iemaksu periodu, un noteica, ka attiecībā uz NMS sniegtais nodrošinājums ir veicams tikai naudā.

- 320 Turklāt jāatgādina, ka Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktā ir paredzēts, ka pieejamie finanšu līdzekļi, kas jāņem vērā, lai sasniegtu galīgo mērķapjomu, var ietvert NMS, kas ir pilnībā nodrošinātas ar trešo personu tiesībām neapgrūtinātiem zema riska aktīviem, kuras ir atvēlētas vienīgi VNV izmantošanai, precizējot, ka NMS daļa nedrīkst pārsniegt 30 % no gada *ex ante* iemaksu kopējās summas. Šāda iespēja ir paredzēta Direktīvas 2014/59 103. panta 3. punktā.
- 321 Saskaņā ar Deleģētās regulas 2015/63 13. panta 3. punktu lēmumā, ar ko nosaka *ex ante* iemaksas par attiecīgo iemaksu periodu, VNV ir precīzi jānorāda NMS daļa, ko var izmantot katra iestāde, jo VNV pieņem tikai tāda veida nodrošinājumu un ar tādiem nosacījumiem, kas pieļauj ātru realizējamību, arī gadījumā, ja noregulējuma lēmums tiek pieņemts nedēļas nogalē.
- 322 Nosakot šo NMS daļu, saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 1. punktu VNV nodrošina, ka NMS nekādā veidā nedrīkst ietekmēt VNF finansiālo spēju un likviditāti.
- 323 Visbeidzot Īstenošanas regulas 2015/81 8. panta 3. punktā ir norādīts, ka sākotnējā laikposmā parastos apstākļos VNV ļauj izmantot NMS, ja kāda “iestāde” to pieprasa, un nodrošina godīgu sadalījumu starp iestādēm, kas iesniedz pieprasījumu. Šajā tiesību normā arī ir precizēts, ka iedalītā NMS summa nevar būt mazāka par 15 % no šīs “iestādes” kopējām maksājumu saistībām un ka, aprēķinot katras “iestādes” gada iemaksas, VNV nodrošina, ka minēto NMS saistību summa gadā nav lielāka par 30 % no šo iemaksu kopējās summas.
- 324 No iepriekš minētajām tiesību normām izriet, pirmkārt, ka konkrēta NMS daļa, kas iedalīta iestādei, kura to pieprasa, ir vismaz 15 % no kopējām maksājumu saistībām un, otrkārt, ka piešķirtā NMS kopējā summa nedrīkst pārsniegt 30 % no *ex ante* iemaksu kopējās summas visā attiecīgajā iemaksu periodā. Šīs Savienības likumdevēja noteiktā robežvērtība ir paredzēta, lai neietekmētu VNF likviditāti un darbības spēju, kā tas apstiprināts Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 1. punktā.
- 325 Tādējādi VNV precīzi jānosaka piešķirtā NMS daļa iestādei, kas to pieprasa, un šī daļa nevar būt mazāka par 15 % no kopējām maksājumu saistībām, vienlaikus nodrošinot, ka netiek pārsniegt šā sprieduma 324. punktā minētais atļauto NMS maksimālais apmērs. Turklāt, lai arī šajās tiesību normās nav sniegti precizējumi par pieņemamā nodrošinājuma veidu, VNV tomēr var pieņemt NMS tikai tad, ja tās ir nodrošinātas ar trešo personu tiesībām neapgrūtinātiem zema riska aktīviem un ja ar to saistītie nosacījumi pieļauj to ātru atbrīvošanu.
- 326 Tādējādi, tā kā, nosakot konkrētai iestādei, kas to pieprasa, piešķirto NMS daļu un šā pieņemamā nodrošinājuma veidu, jāveic sarežģīti ekonomiska un sociāla rakstura vērtējumi, tādēļ, veicot Savienības tiesas kontroli, ir tikai jāpārbauda, vai VNV, īstenojot tai piešķirto novērtējuma brīvību, nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu, un vai VNV nav acīmredzami pārsniegusi savu pilnvaru ierobežojumus.
- 327 Prasītājas argumenti ir jāizskata, ņemot vērā šos apsvērumus.
- 328 Pirmām kārtām, attiecībā uz NMS izmantošanas ierobežojumu līdz 15 % no *ex ante* iemaksu apmēra, prasītāja uzskata, ka šāds ierobežojums esot pretrunā Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punkta garam, kontekstam un mērķiem, ciktāl VNV pilnībā neesot mēģinājusi dot iespēju “iestādēm” izmantot NMS, kas pārsniedz šo 15 % robežvērtību.

- 329 Šajā ziņā, kā jau tika norādīts šā sprieduma 320. punktā, Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktā, ir precizēts, ka NMS daļa nedrīkst pārsniegt 30 % no visu katru gadu veikto *ex ante* iemaksu kopējās summas. Savukārt šajā tiesību normā nav paredzēts, ka VNV jānosaka NMS daļa 30 % apmērā no iestādes, kas to pieprasa, kopējām maksājumu saistībām.
- 330 Turklāt, nosakot iestādēm, kuras to pieprasa, piešķirto NMS daļu, ir jābalstās uz minēto “iestāžu” un VNF situācijas konkrētu novērtējumu, turklāt saskaņā ar Īstenošanas regulas 2015/81 16. apsvērumu un 7. panta 1. punktu VNV ir jānodrošina, ka NMS izmantošana nekādā veidā neietekmē VNF finansiālo spēju un likviditāti.
- 331 Tomēr, kā tas īpaši izriet no apstrīdētā lēmuma 150. punkta, VNV nolēma nenoteikt NMS daļu, kas pārsniedz 15 % no *ex ante* iemaksu apmēra, pamatojoties uz visu būtisko, it īpaši ar COVID-19 pandēmiju saistīto, apstākļu konkrētu novērtējumu, kā arī ilgtermiņa ietekmi, kādu uz “iestāžu” situāciju radītu pieprasījums izmantot lielāku NMS daļu.
- 332 Šādos apstākļos prasītāja nevar apgalvot, ka NMS izmantošanas ierobežošana līdz 15 % no iestādes, kas to pieprasa, kopējām maksājumu saistībām ir pretrunā Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktam.
- 333 Otrām kārtām, prasītāja attiecībā uz VNV noteikto prasību, saskaņā ar kuru NMS nodrošinājums ir jāveido naudā, apgalvo, ka ne Direktīvas 2014/59 103. panta 3. punktā, ne Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktā VNV “iestādēm” neesot atstāta rīcības brīvība noteikt sniedzamā nodrošinājuma veidu. Tādējādi VNV esot pārsniegusi tiesību aktos noteiktās prasības par tās kompetencēm, kad tā principā un gandrīz reglamentējoši noteica šādu nodrošinājuma veidu.
- 334 Šajā ziņā no šā sprieduma 320.–323. punktā minētajām tiesību normām, – kā tas konstatēts šā sprieduma 326. punktā –, izriet, ka VNV ir novērtējuma brīvība paredzēt noteikumus par NMS izmantošanu un par tām pieņemamā nodrošinājuma būtību.
- 335 Lai arī šo brīvību ierobežo prasība, saskaņā ar kuru šim nodrošinājumam ir jābūt ar trešo personu tiesībām neapgrūtinātiem zema riska aktīviem, kurus var izmantot vienīgi VNV, tas nekādā ziņā neietekmē VNF finansiālo spēju un likviditāti.
- 336 Tomēr prasītāja nav iesniegusi Vispārējai tiesai nevienu pierādījumu tam, ka cita veida aktīvi sniedz skaidrai naudai pielīdzināmu nodrošinājumu attiecībā uz šiem nosacījumiem.
- 337 Šādos apstākļos prasītāja nevar apgalvot, ka VNV ir pārkāpusi Direktīvas 2014/59 103. panta 3. punktu un Regulas Nr. 806/2014 70. panta 3. punktu, nosakot nodrošinājuma veidu, kas “iestādēm” jāsniedz saistībā ar NMS.
- 338 Šo secinājumu neatspēko tas, ka VNV šo prasību pamatoja, apstrīdētā lēmuma 105. punktā atsaucoties uz NMS, kas jau bija nolīgtas iepriekšējos iemaksu periodos, jo šis apstāklis nekādā veidā neietekmē apgalvoto tiesību kļūdu.
- 339 Trešām kārtām, prasītāja apgalvo, ka regulējums par NMS neesot pārskatāms, jo VNV noraidīja dažu “iestāžu” lūgumu paziņot tām 2020. gada 16. decembra Lēmumu SRB/ES/2020/71, ar ko nosaka NMS politiku 2021. gada iemaksu periodam (turpmāk tekstā – “lēmums, ar ko nosaka NMS politiku”), vai arī to publicēt.

- 340 Šajā ziņā prasītāja pienācīgi nav paskaidrojusi, kā šis apstāklis ir ietekmējis šajos pamatos minētās tiesību kļūdas pārbaudi.
- 341 Turklāt, ciktāl šis iebildums jāsaprot tādējādi, ka prasītāja ar to apšaubā apstrīdētā lēmuma pamatojuma pietiekamību, jānorāda, ka šis iebildums un sestais pamats, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma nesniegšanu attiecībā uz NMS, pārklājas. Tomēr prasītāja atsauca šo pamatu tiesas sēdē, tādējādi netieši norādot, ka tā vairs neapšaubā apstrīdētā lēmuma pamatojumu, kas attiecas uz NMS izmantošanu.
- 342 Katrā ziņā, atbildot uz Vispārējās tiesas 2022. gada 9. novembra pierādījumu savākšanas pasākumu, VNV iesniedza starpposma lēmumus, kuriem bija būtiska nozīme 2021. gada *ex ante* iemaksu aprēķinā. Šie lēmumi, kas vēlāk tika paziņoti prasītājai to nekonfidencialā versijā, it īpaši ietver lēmumu, ar ko nosaka NMS politiku. Būtu jāpiebilst, ka apstrīdētā lēmuma 145.–155. punktā ir sniegts pamatojums attiecībā uz NMS.
- 343 Turklāt prasītāja nav minējusi nevienu elementu lēmumā, ar ko nosaka NMS politiku, kas nebūtu pārņemts apstrīdētajā lēmumā.
- 344 Tādējādi nekas neliecina, ka lēmuma, ar ko nosaka NMS politiku, publicēšana kaut kādā ziņā varētu ietekmēt prasītājas rīcībā esošās informācijas apjomu, lai būtu iespējams pārbaudīt NMS izmantošanas likumību.
- 345 Ceturtām kārtām, prasītāja apgalvo, ka VNV esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā attiecībā uz likviditātes un procikliskuma riskiem, ko radītu NMS izmantošana, ja to apjoms pārsniegtu 15 % no *ex ante* iemaksām. Proti, pretēji VNV vērtējumam NMS izmantošana esot paredzēta, lai mazinātu prociklisku ietekmi, ko varētu izraisīt *ex ante* iemaksas to apmēra dēļ. Tādējādi, ņemot vērā 2020. gada makroekonomisko kontekstu, plašāka NMS izmantošana esot ļāvusi līdzsvarot šo iemaksu pieaugumu “iestāžu” noguldījumu pieauguma dēļ.
- 346 Šajā ziņā, lai arī ir tiesa, ka VNV nosaka katrai iestādei, kas to pieprasa, NMS daļu, kas ir lielāka par 15 % no kopējām maksājumu saistībām, šis līmenis var sniegt attiecīgajām iestādēm, par kādu sevi uzskata prasītāja, īstermiņa atvieglojumu, ciktāl tiek samazināts to *ex ante* iemaksu apmērs, kas nekavējoties jāsamaksā naudā.
- 347 Tomēr, kā būtībā norāda VNV, un prasītāja to neapstrīd, līmenis, kas pārsniedz 15 %, ilgtermiņā var radīt prociklisku ietekmi uz “iestāžu” stāvokli. Proti, Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja VNF atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 76. pantam ir iesaistīts noregulējuma darbībā, VNV pieprasa izpildīt visas NMS vai to daļu, lai attiecīgais apmērs tiktu samaksāts VNF. No tā izriet, ka šādā situācijā iestādēm, kas izmanto NMS, ir jāmobilizē NMS un jāsamaksā attiecīgais apmērs; tas rada tām būtisku zaudējumu risku, kurš būs vēl lielāks, ja NMS daļa tiks noteikta augstā līmenī.
- 348 Tas it īpaši ir tāpēc, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts īpašos apstākļos, ko raksturoja ar COVID-19 pandēmiju saistīta ekonomiskā nedrošība. Šādos apstākļos ietekme uz “iestāžu” stāvokli, ko izraisītu pieprasījums samaksāt NMS, varētu pasliktināties, kā apstrīdētā lēmuma 150., 152. un 153. punktā būtībā norāda VNV.
- 349 Šādos apstākļos VNV varēja uzskatīt, ka lielāka NMS daļa varētu ilgtermiņā radīt prociklisku ietekmi uz iestādēm, palielinot to zaudējumus pēc tam, kad iespējamās noregulējuma darbības ietvaros tiktu samaksāta attiecīgā NMS summa.

- 350 Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka VNV ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai pilnvaru nepareizu izmantošanu, vai arī to, ka tā ir acīmredzami pārsniegusi savas novērtējuma brīvības robežas, nosakot NMS 15 % apmērā no *ex ante* iemaksu apmēra par 2021. gada iemaksu periodu.
- 351 Šo konstatējumu neatspēko prasītājas minētie spriedumi, proti, 2020. gada 9. septembra spriedums *Société générale*/ECB (T-143/18, nav publicēts, EU:T:2020:389), 2020. gada 9. septembra spriedums *Crédit agricole* u.c./ECB (T-144/18, nav publicēts, EU:T:2020:390), 2020. gada 9. septembra spriedums *Confédération nationale du Crédit mutuel* u.c./ECB (T-145/18, nav publicēts, EU:T:2020:391), 2020. gada 9. septembra spriedums BPCE u.c./ECB (T-146/18, nav publicēts, EU:T:2020:392), 2020. gada 9. septembra spriedums *Arkéa Direct Bank* u.c./ECB (T-149/18, nav publicēts, EU:T:2020:393), un 2020. gada 9. septembra spriedums *BNP Paribas*/ECB (T-150/18 un T-345/18, EU:T:2020:394). Šie spriedumi attiecas uz lēmumiem, ar kuriem ECB noteica, ka NMS kumulatīvās summas, kas jāsamaksā VNF vai NGS, tiks atskaitītas no pašu kapitāla. Šajos spriedumos Savienības tiesa nelēma par to, kā VNV noteica NMS izmantošanas līmeni, ne arī par pretī pieņemamu nodrošinājumu.
- 352 Piektām kārtām, prasītāja apgalvo, ka VNV neesot paskaidrojusi, kādā ziņā pastāv likviditātes risks, ja šis nodrošinājums ir sniegts vienīgi naudā, proti, EUR. Šajā ziņā līguma paraugā attiecībā uz NMS esot paredzēts mehānisms, kas nodrošina VNF pienācīgu likviditāti, jo tajā esot noteikts, ka, pirmkārt, VNV var īstermiņā arestēt skaidru naudu, kas atbilst NMS un kas ir sniegta kā nodrošinājums, un, otrkārt, VNV pilnībā pieder šī nauda un, ja attiecīgā “iestāde” neveic maksājumus, tā var brīvi ar to rīkoties.
- 353 Ciktāl šis iebildums jāsaprot arī tādējādi, ka prasītāja ar to apšaubā apstrīdētā lēmuma pamatojuma pietiekamību attiecībā uz likviditātes risku gadījumā, ja nodrošinājums ir sniegts vienīgi naudā, proti, EUR, jānorāda, ka šis iebildums un sestais pamats, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību attiecībā uz NMS, pārklājas. Tomēr, kā norādīts šā sprieduma 341. punktā, tiesas sēdē prasītāja šo pamatu atsauc.
- 354 Turklāt, ja prasītājas argumentācija attiecībā uz šo iebildumu būtu jāsaprot tādējādi, ka VNV ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ierobežojot NMS daļu līdz 15 % no *ex ante* iemaksu apmēra, lai gan šo nodrošinājumu veido vienīgi skaidra nauda un līdz ar to tas nerada likviditātes risku, ņemot vērā NMS līguma paraugu, ir jānorāda turpmākais.
- 355 Pirmkārt, lai arī nav strīda par to, ka NMS nodrošinājums, ko veido tikai skaidra nauda, ir zema riska aktīvi, jo tos var iekasēt īsā laika posmā, šis apstāklis neatspēko šā sprieduma 347.–349. punktā minētos apsvērumus, ka VNV šajos konkrētajos apstākļos, kas raksturo attiecīgo laikposmu, un nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja uzskatīt, ka, ja NMS daļa pārsniegtu 15 % no *ex ante* iemaksu apmēra, tas varētu ilgtermiņā radīt “iestādēm” prociklisku ietekmi.
- 356 Otrkārt, prasītāja nepamatoti balstās uz NMS līguma paraugu, lai apgalvotu, ka VNV esot jāatļauj izmantot NMS daļu, kas ir lielāka par 15 %, jo šajā paraugā esot noteikts, ka VNV pilnībā pieder nodotā skaidrā nauda, tādējādi šī nauda ir zema riska aktīvi.
- 357 NMS līguma parauga 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, lai garantētu nodrošināto saistību savlaicīgu un pilnīgu samaksu, “iestāde” izveido naudas nodrošinājumu par labu VNV un nodod tās pilnīgā īpašumā skaidras naudas summu, kas atbilst NMS summai, un tā 3. panta 5. punktā ir

noteikts, ka VNV pilnībā pieder pārskaitītā nauda un ka tā ir tiesīga ar to brīvi rīkoties ar nosacījumu, ka tai ir jāatlīdzina summa, kas atbilst nodrošinājumam naudā, ja nodrošinājuma maksājums tiek veikts to termiņa beigās.

- 358 Tomēr NMS līguma parauga 2., 5. un 6. pantā ir noteikta procedūra, kādā VNV pieprasa veikt NMS maksājumu, kā arī sekas attiecīgajai iestādei.
- 359 NMS līguma parauga 2. panta 1. punktā un 2. panta 2. punktā ir paredzēts, ka VNV ir jānosūta “iestādei” pieprasījums veikt NMS maksājumu. Līguma parauga 5. pantā ir noteikts, ka, saņemot pieprasīto maksājumu, VNV atmaksā nodrošinājumu naudā, kura apmērs atbilst pieprasītā un veiktā maksājuma summai. Līguma parauga 6. pantā attiecībā uz NMS it īpaši ir noteikts, ka, ja “iestāde” neveic maksājumu pēc pirmā pieprasījuma, VNV ir tiesības konfiscēt nodrošinājumu naudā, lai izpildītu nodrošinātās saistības, un šajā nolūkā tā citastarp var kompensēt starpību starp nesamaksāto nodrošināto saistību summu un tās pienākumu atmaksāt nodrošinājumu naudā.
- 360 No NMS līguma parauga noteikumu analīzes izriet, ka, pat ja VNV pilnībā pieder nauda, ar ko ir nodrošinātas NMS, tā var izmantot to par labu VNF tikai tad, ja tā ievēro noteiktu procedūru.
- 361 Šādos apstākļos VNV varēja atbilstoši Īstenošanas regulas 2015/81 7. panta 1. punktam uzskatīt, ka šīs NMS nesniedz tādu pašu nodrošinājumu attiecībā uz VNF finansiālo spēju un likviditāti kā tūlītējs maksājums naudā.
- 362 Sestām kārtām, lai gan prasītāja apgalvo, ka VNV neesot minējusi iespēju izmantot cita veida aktīvus, kas nav skaidra nauda, kurus tomēr varētu uzskatīt par zema riska aktīviem, kas nav apgrūtināti ar trešo personu tiesībām, tā nav precizējusi, kādu citu veidu aktīvi būtu pielīdzināmi nodrošinājumam naudā, neapdraudot VNF finansiālo spēju vai likviditāti, un līdz ar to šis arguments ir jānoraida.
- 363 Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka VNV, ierobežodama NMS izmantošanu līdz 15 % no *ex ante* iemaksām, kas maksājamas par 2021. gada iemaksu periodu, un paredzēdamas, ka NMS nodrošinājums ir sniedzams vienīgi naudā, būtu pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā vai tiesību kļūdu.
- 364 Līdz ar to septītais un astotais pamats ir jānoraida.

D. Secinājumi

- 365 Tā kā trešā pamata trešā daļa, kā arī ceturtais un piektais pamats – ciktāl tie tieši vērsti pret apstrīdēto lēmumu – ir pamatoti, apstrīdētais lēmums – ciktāl tas attiecas uz prasītāju – ir jāatceļ.

E. Par sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu

- 366 VNV lūdz Vispārējo tiesu apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā līdz tā aizstāšanai vai vismaz sešus mēnešus, skaitot no dienas, kad spriedums kļūs galīgs, atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma sekas.

- 367 Prasītāja tiesas sēdē norādīja: ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts tā prettiesiskuma pēc būtības dēļ, VNV būtu tai jāatmaksā tās *ex ante* iemaksas summa. Turklāt šāda atcelšana neietekmētu nedz VNV darbību, nedz Savienības finanšu stabilitāti, jo VNF izveide esot ievērojami pāvirzījusies uz priekšu.
- 368 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Savienības tiesa, ja tā uzskata par vajadzīgu, nosaka, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 369 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka, ņemot vērā iemeslus, kas attiecas uz tiesisko drošību, šāda tiesību akta sekas var atstāt spēkā it īpaši tad, ja tā atcelšanas tūlītējas sekas izraisītu nopietnu nelabvēlīgu ietekmi, un ja apstrīdētā tiesību akta tiesiskums ir apstrīdēts nevis tā mērķa vai satura dēļ, bet tāpēc, ka ir noticis būtisku procedūras noteikumu pārkāpums (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV, C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 175. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 370 Šajā gadījumā, pieņemot apstrīdēto lēmumu, tika pārkāpti būtiski procedūras noteikumi. Turpretī Vispārējā tiesa šajā tiesvedībā nav konstatējusi nevienu kļūdu, kas ietekmētu šā lēmuma tiesiskumu.
- 371 Turklāt atbilstoši tam, ko Tiesa nospriedusi 2021. gada 15. jūlija spriedumā Komisija/Landesbank Baden-Württemberg un VNV (C-584/20 P un C-621/20 P, EU:C:2021:601, 177. punkts), ir konstatējams, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts, bet netiktu paredzēta tā seku uzturēšana spēkā līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu aktu, tiktu apdraudēta Direktīvas 2014/59, Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63 – kuras veido banku savienības būtisku elementu, kas veicina eurozonas stabilitāti, – īstenošana.
- 372 Šādos apstākļos apstrīdētā lēmuma, ciktāl tas attiecas uz prasītāju, sekas ir jāatstāj spēkā, līdz samērīgā termiņā, kas nepārsniedz sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauns VNV lēmums, ar kuru tiks noteiktas prasītājas *ex ante* iemaksas VNF par 2021. gadu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 373 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā spriedums ir nelabvēlīgs VNV, ir jāpiespriež tai segt savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus atbilstoši prasītājas prasījumiem.
- 374 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu Parlaments, Padome un Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) **Atcelt Vienotās noregulējuma valdes (VNV) 2021. gada 14. aprīļa Lēmumu SRB/ES/2021/22 par 2021. gada *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā aprēķinu, ciktāl tas attiecas uz *La Banque postale*.**
- 2) **Lēmuma SRB/ES/2021/22, ciktāl tas attiecas uz *La Banque postale*, sekas paliek spēkā, līdz samērīgā termiņā, kas nepārsniedz sešus mēnešus no šā sprieduma pasludināšanas dienas, stāsies spēkā jauns VNV lēmums, ar kuru tiks noteiktas tās 2021. gada *ex ante* iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā.**
- 3) **VNV sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina *La Banque postale* tiesāšanās izdevumus.**
- 4) **Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome un Eiropas Komisija savus tiesāšanās izdevumus sedz paši.**

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 20. decembrī.

T. Henze
Sekretārs

Priekšsēdētājs

Satura rādītājs

I.	Tiesvedības priekšvēsture	2
II.	Apstrīdētais lēmums	2
III.	Lietas dalībnieku prasījumi	4
IV.	Juridiskais vērtējums	5
	A. Par iebildi par nepieņemamību	5
	B. Par iebildēm par Regulas Nr. 806/2014, Deleģētās regulas 2015/63 un Īstenošanas regulas 2015/81 prettiesiskumu	6
	1. Par pirmo pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu	6
	a) Par pirmo un otro daļu – banku savienības “iestāžu” atšķirīgo situāciju neņemšanu vērā un segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes	8
	1) Par pirmās daļas pirmo iebildumu – iesaistīto dalībvalstu banku sektoru atšķirīgo situāciju neņemšanu vērā, un par otro daļu – segto noguldījumu nepamatotu izslēgšanu no gada pamatiemaksu aprēķina bāzes	8
	2) Par pirmās daļas otro iebildumu – nekoncekvenci saistībā ar VUM izmantoto novērtēšanas kritēriju neņemšanu vērā	13
	b) Par trešo daļu – atbilstīgo saistību, kuras atbilst MREL prudenciālajām prasībām, neatskaitīšanas nepamatotību	15
	c) Par ceturto daļu – to, ka “ex ante” iemaksas neatspoguļo faktiski uzņemto risku korekcijas reizinātāja aprēķina kritēriju dēļ	16
	1) Par pirmo iebildumu – katras “iestādes” vispārējā riska profila neņemšanu vērā	17
	2) Par otro iebildumu – riska faktoru neizvērtēšanu, ņemot vērā uzraudzības “iestādes” noteiktās prasības saistībā ar VUM	18
	3) Par trešo iebildumu – neiespējamību vispārīgi ņemt vērā ikvienas “iestādes” katru individuālo īpašo iezīmi	18
	2. Par otro pamatu – samērīguma principa pārkāpumu	18
	3. Par trešo pamatu – tiesiskās drošības principa pārkāpumu	22
	a) Par pirmo daļu – neiespējamību iepriekš uzzināt “ex ante” iemaksas apmēru	23
	b) Par otro daļu – neprognozējamību dažu riska rādītāju piemērošanā	27
	c) Par trešo daļu – noteikumiem par “segto noguldījumu pieauguma likmes noteikšanu”	28

d) Par ceturto daļu – LESD 290. panta pārkāpumu, nosakot par aprēķināšanas kritērijus Deleģētajā regulā 2015/63	28
4. Par ceturto un piekto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, ciktāl tajos ir ietverta iebilde par prettiesiskumu	29
C. Par pamatiem, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu	33
1. Par gada mērķapjoma noteikšanas pamatojumu	33
2. Par ceturto un piekto pamatu – labas pārvaldības principa pārkāpumu un efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principa pārkāpumu, ko VNV ir pieļāvusi apstrīdētajā lēmumā	38
3. Par septīto un astoto pamatu – acīmredzamām kļūdām vērtējumā un tiesību kļūdu, kas izriet no NMS izmantošanai noteiktajiem ierobežojumiem	38
D. Secinājumi	43
E. Par sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu	43
Par tiesāšanās izdevumiem	44